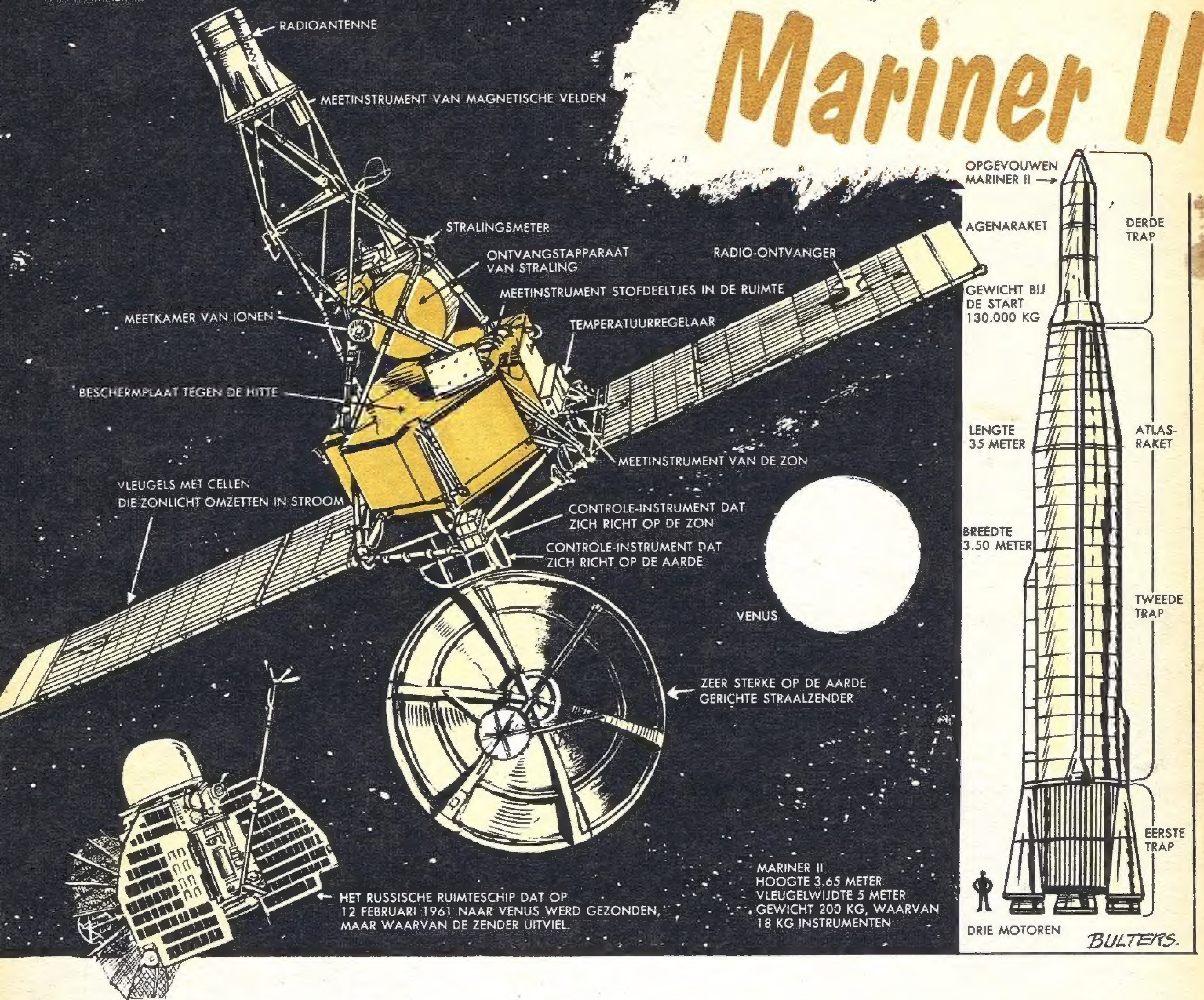
SJORS

8 december 1962
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 49

van de Rebellenclub

Mariner II

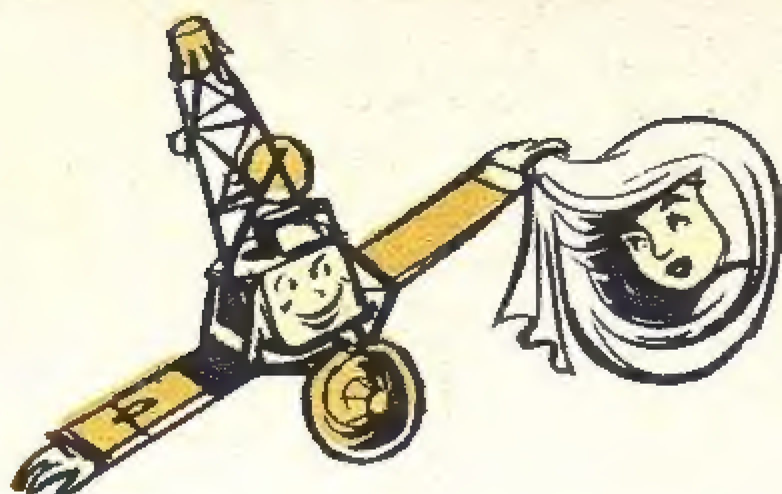
Op 27 augustus van dit jaar om 7.53 uur lanceerden de Amerikanen met een drietraps Atlas-Agenaraket-combinatie een ruimteschip, de *Mariner II*, naar Venus. De start verliep prima. De drie motoren stuwden de Atlasraket bliksemsnel omhoog. Op grote hoogte viel de eerste trap af, die bestond uit het onderstuk van de raket en twee motoren. De middelste motor werkte door en versnelde de vaart van de Atlas tot 28.000 km per uur. Het elektronisch brein in de zijwanden van de raket stopte de motor precies op tijd om de tweede trap af te stoten. Nu bleef alleen de Agenaraket met de *Mariner* opgevouwen in zijn neus over. Op aarde rekenden elektronische breinen vlug uit waar de Agena zich precies bevond en welke snelheid hij had. De snelheid van 28.000 km was te laag om aan de aantrekkingskracht van de aarde te ontsnappen. Op een gegeven ogenblik gaven de elektronische breinen daarom een bevel en direct brandde de raketmotor van de Agena los. De snelheid liep op tot 41.000 km per uur. De Agena had zijn werk nu gedaan en stootte de *Mariner* van zich af. Door niets afgeremd schoot het ruimteschip in een baan naar Venus. Op een radiosein van de aarde vielen de beschermkappen rond de *Mariner* weg en ontvouwden zich twee vleugels, bedekt met zonnecellen. Deze cellen zetten zonlicht om in elektrische stroom voor de bediening van de zenders en de instrumenten.

Maar intussen hadden de rekenmachines op Cape Canaveral verteld, dat de baan van de *Mariner II* niet helemaal goed was. Doordat tijdens de start de tweede trap van de Atlasraket om zijn as draaide, zou de *Mariner* niet op de berekende afstand van 15.000 km Venus passeren, maar op 100.000 km. De instrumenten aan boord van het ruimteschip konden waarnemingen doen tot een afstand van maar 60.000 km. Zou alles daardoor op een mislukking uitlopen?

Een onbemand ruimteschip naar Venus schieten is enorm moeilijk. Van de aarde, een draaiende bol, die met een snelheid van dertig kilometer per seconde door de ruimte schiet, wordt een raket afgevuurd, die in een baan om die bol wordt geschoten. Het snel bewegende ruimteschip wordt daarna vanuit die baan naar een punt geschoten, waar een andere bol, Venus, ruim drie maanden later zal zijn. Nogal ingewikkeld dus!

En toch lukte het. Toen de *Mariner II* op een afstand van 2.400.000 km van de aarde verwijderd was, gaf men hem het bevel zichzelf in een goede baan rond Venus te schieten. Hoe ging dat? De aarde had de *Mariner* al lang uit het oog verloren, maar op een sein van de aarde

bij Venus

Zal hij een tipje van haar sluier oplichten?

gaf de *Mariner* zijn stand in de ruimte door, die hijzelf berekend had. Nu wist het controlestation op aarde hoelang de raketmotor moest werken, die de *Mariner* in de goede koers moest schieten. De *Mariner* kreeg het sein. Het ruimteschip kon zijn stand veranderen door samengeperste stikstof door kleine gaatjes te laten ontsnappen. Met dit stuursysteem richtte de *Mariner II* zich op en kantelde honderdveertig graden, waarbij hij zich van Venus afkeerde. Toen klapte hij zijn antenne naar voren om te voorkomen dat die zou verbranden in de uitlaatgassen van de motor, maakte een wenteling om zijn as, liet zijn motor negenentwintig seconden werken, zette hem toen weer af, klapte de antenne terug, kantelde terug in de oude stand en vervolgde zijn weg naar Venus. Het resultaat van dit alles is dat de *Mariner II* Venus nu op een afstand van 33.600 km zal passeren, een afstand voldoende dichtbij voor het doen van waarnemingen.

Al die maanden dat de *Mariner II* in de ruimte is heeft hij niet stilgezeten. Hij ontdekte dat er in de ruimte een wind waait, die bestaat uit elektrisch geladen gas afkomstig van de zon. Verder heeft hij de soorten straling onderzocht (belangrijk voor bemande ruimtevaarten), de dichtheid van kosmisch stof en de loop van magnetische velden. Bij Venus onderzoekt hij de temperatuur op de planeet, de samenstelling van het wolkendek eromheen en hoeveel waterdamp er zich in de dampkring van de planeet bevindt. Uit die gegevens kunnen de geleerden opmaken hoe het er op Venus uit ziet.

Van Venus is weinig bekend. De planeet is altijd overdekt met schitterende wolken, die waarnemingen met kijkers onmogelijk maken. De middellijn van Venus is bijna even groot als die van de aarde, maar niemand weet in hoeveel tijd Venus om haar as draait. Volgens de laatste waarnemingen heerst er op deze planeet een temperatuur van rond vijfhonderd graden, waarin leven als het onze niet mogelijk is. Veel weten we dus nog niet over Venus, maar misschien zal de *Mariner II* ons iets wijzer maken.

OMLOOPTIJD SATURNUS 29,5 JAAR

OMLOOPTIJD JUPITER 11,9 JAAR

OMLOOPTIJD MARS 687 DAGEN

3. 109 DAGEN NA DE START KOMT MARINER II BIJ VENUS OP EEN AFSTAND VAN 33.600 KM EN ZENDT ZIJN WAARNEMINGEN NAAR DE AARDE OVER EEN AFSTAND VAN 55.000.000 KM.

AARDE 14 DEC.

MARINER II KOMT IN EEN BAAN OM DE ZON.

VENUS 14 DEC.

AARDE 14 NOV.

VENUS 14 NOV.

ZON

OMLOOPTIJD MERCURIUS 88 DAGEN

AFSTAND ZON-VENUS: 108.270.000 KM.

AFSTAND ZON-AARDE: 149.450.000 KM.

VENUS 14 OKT.

AARDE 14 OKT.

VENUS 14 SEPT.

VENUS DRAAIT IN EEN BAAN OM DE ZON IN 225 DAGEN MET EEN SNELHEID VAN 128.000 KM PER UUR.

CAPE CANAVERAL

DOOR MARNIER II AF TE LEGGEN AFSTAND 291.000.000 KM.

DE AARDE DRAAIT IN EEN BAAN OM DE ZON IN 365 DAGEN MET EEN SNELHEID VAN 108.000 KM PER UUR (30 KILOMETER PER SECONDE).

AFSTAND AARDE-MAAN 385.000 KM

AARDE 27 AUG.

2. MARINER II KOMT IN EEN BAAN NAAR VENUS, MAAR DOOR EEN KOERSAFWIJKING ZOU HIJ OP TE GROTE AFSTAND PASSEREN. OP 6 SEPTEMBER WORDT MET DE KLEINE RAKETMOTOR VAN DE MARINER DE KOERS GECORRIGEERD.

1. MARINER II START VANAF CAPE CANAVERAL EN KOMT IN EEN BAAN OM DE AARDE OP 184 KM HOOGTE. IN DEZE BAAN WORDT DE SNELHEID VERHOOGD VAN 28.800 KM TOT 41.000 KM PER UUR.

DE TOCHT VAN DE MARINER II NAAR VENUS

(SCHEMATISCH VOORGESTELD)

De man van staal

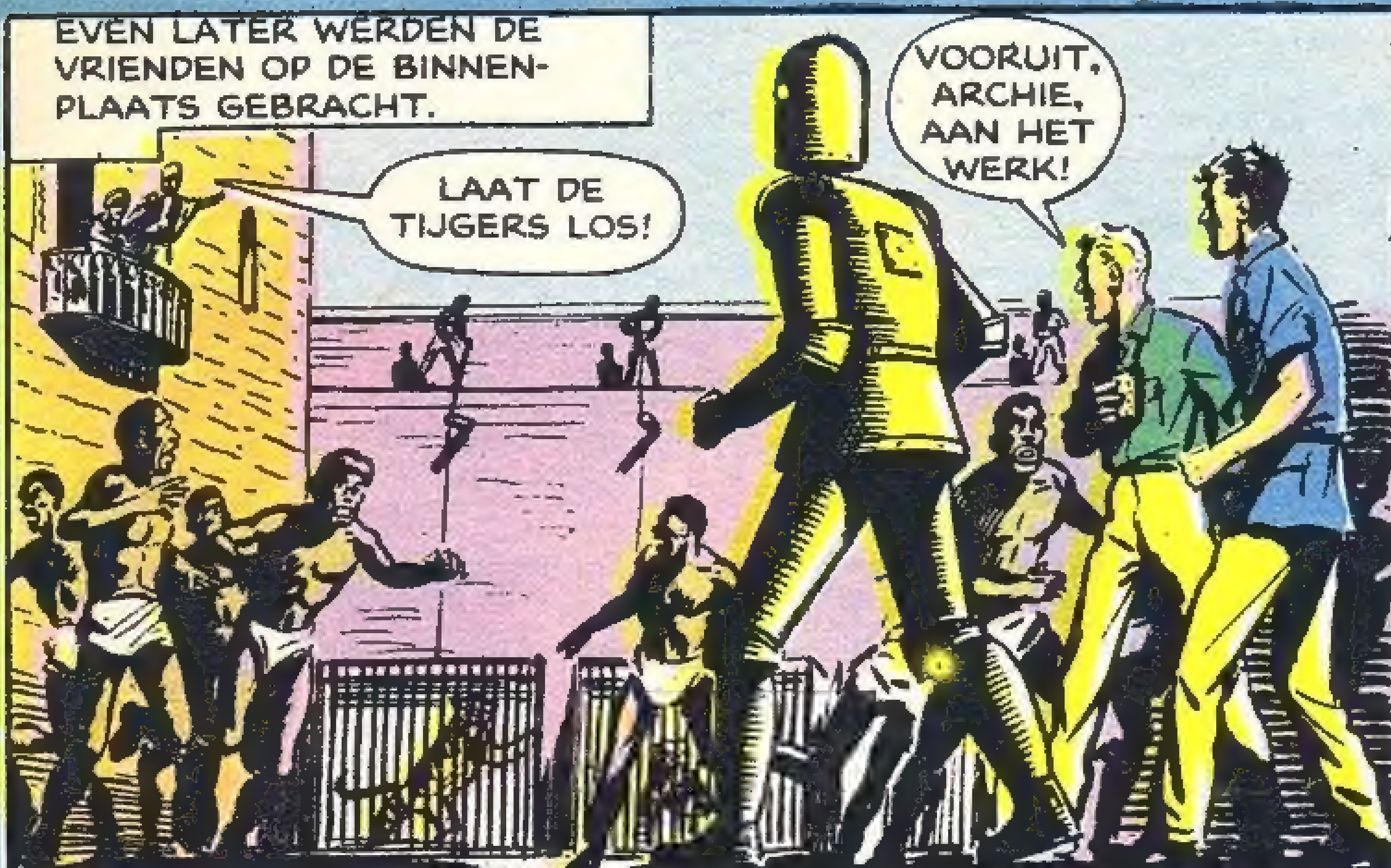

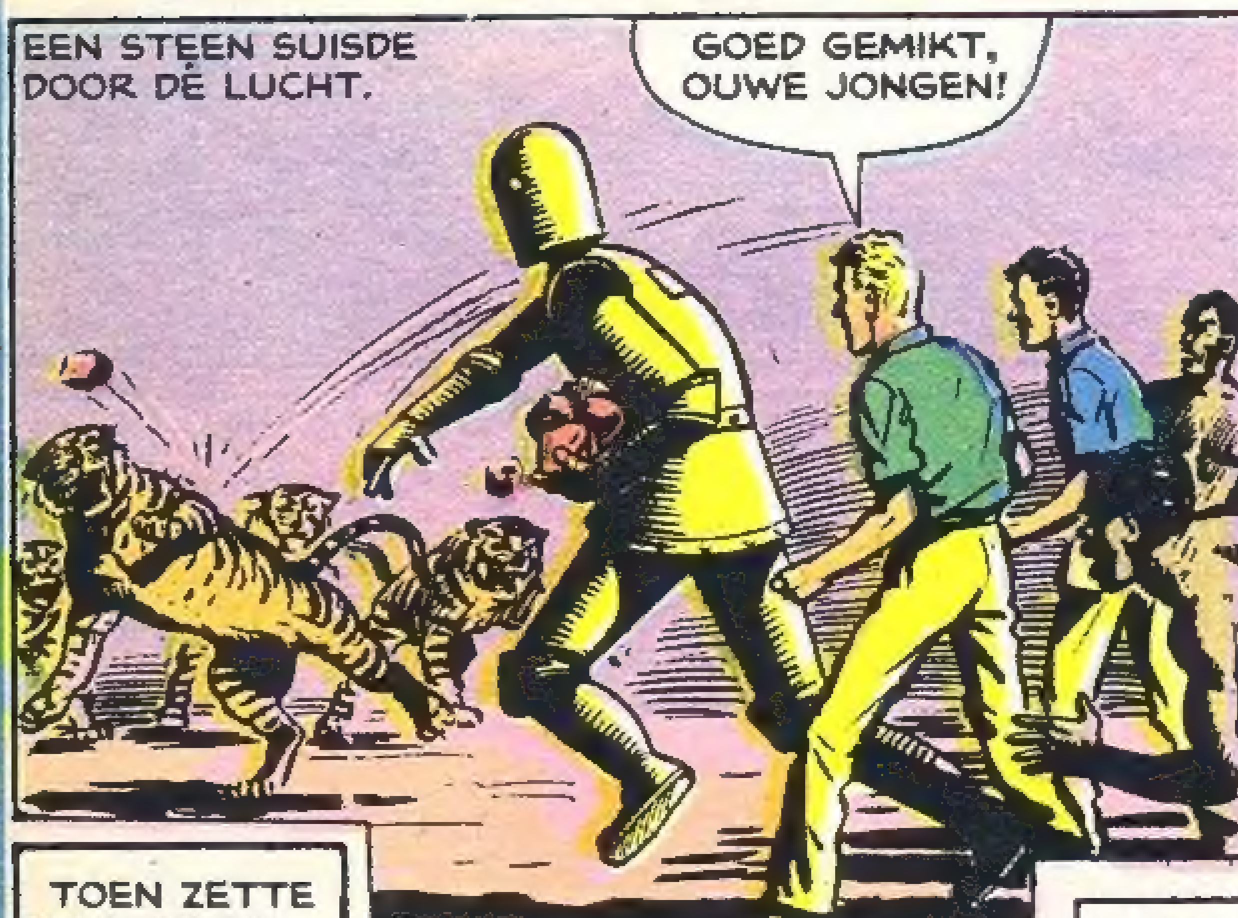

EVEN LATER WERDEN DE VRIENDEN OP DE BINNENPLAATS GEBRACHT.
LAAT DE TIJGERS LOS!
VOORUIT, ARCHIE, AAN HET WERK!

DE KOOIEN GINGEN OPEN EN DAAR VERSCHENEN DE TIJGERS.
HIER BLIJVEN, MENSEN! DE ROBOT ZAL JULLIE BESCHERMEN!
WE MOETEN DE DIEREN OVERROMPELEN!

TED BEDIENDE ZIJN LUIDSPREKER EN DE GALMENDE STEM VAN ARCHIE DEED DE TIJGERS SCHRIKKEN.
TOE MAAR. MAAK EEN GAT IN DE MUUR!
AAAA-EEEE-AAGH

ARCHIE GREEP SNEL EEN ARMVOL STENEN.
VLUG, ARCHIE! AANVALLEN!

TOEN SPRONG DE EERSTE TIJGER.
GOOIEN, ARCHIE!

EEN STEEN SUISDE DOOR DE LUCHT.
GOED GEMIKT, OUWE JONGEN!

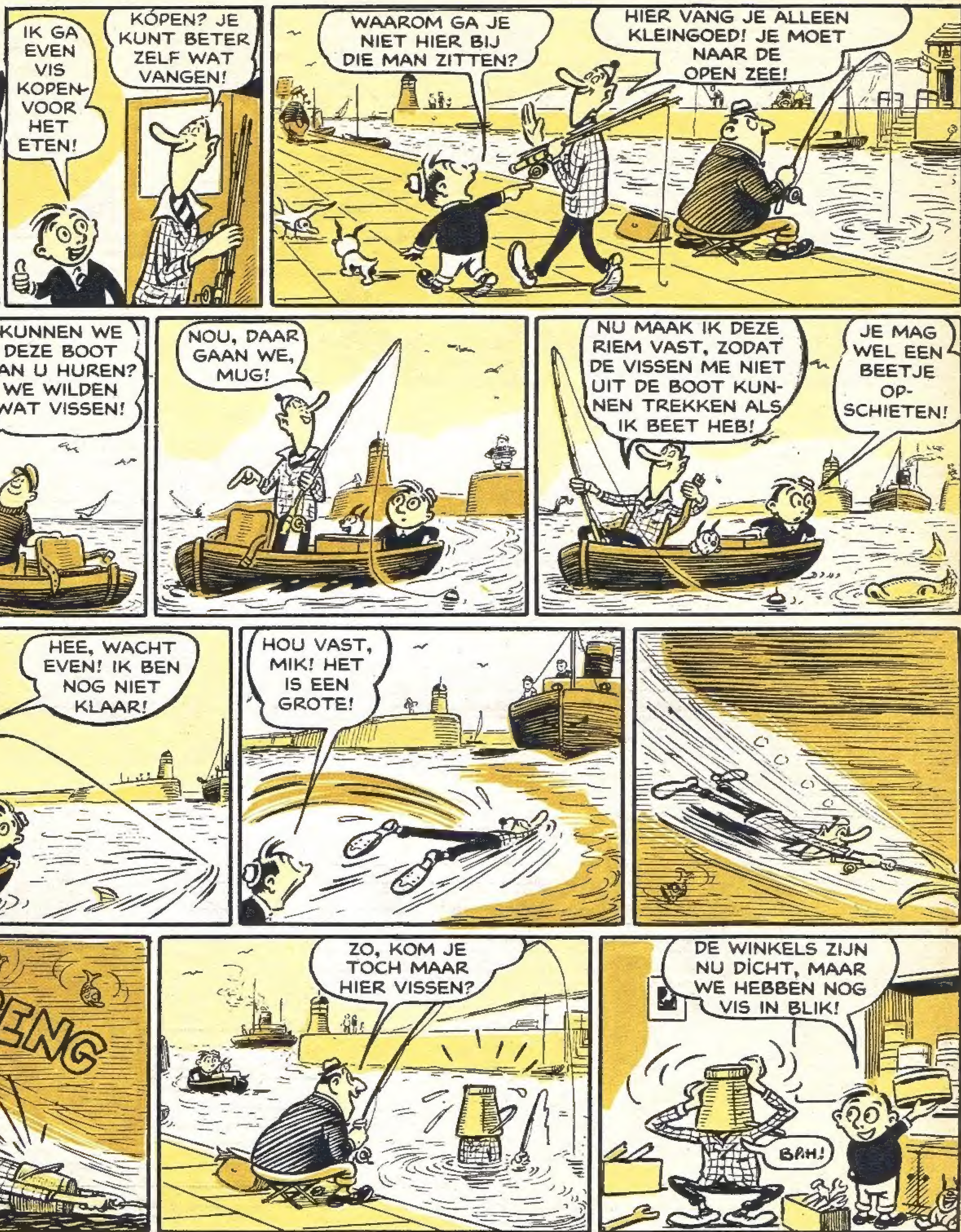

EEN VOOR EEN WERDEN DE DIEREN GERAAKT.
PRIMA WERK!
KIJK UIT, DAAR KOMEN ER WEER TWEE!

TOEN ZETTE TED DE ROBOT ONDER STROOM.
NU ZULLEN ZE WEL AFDRUIPEN!

DE DIEREN WAREN HEVIG GESCHROKKEN
ZE GAAN TERUG NAAR HUN KOOIEN! NU KUNNEN JULLIE ONTSNAPPEN!

RAZEND VAN WOEDE KWAM DE SULTAN UIT ZIJN ZETEL OVEREIND.
VLUG, LAAT DE RUITERS KOMEN! DE BLANKEN MOÉTEN STERVEN!

MUG en MIK

Het komt in de bus

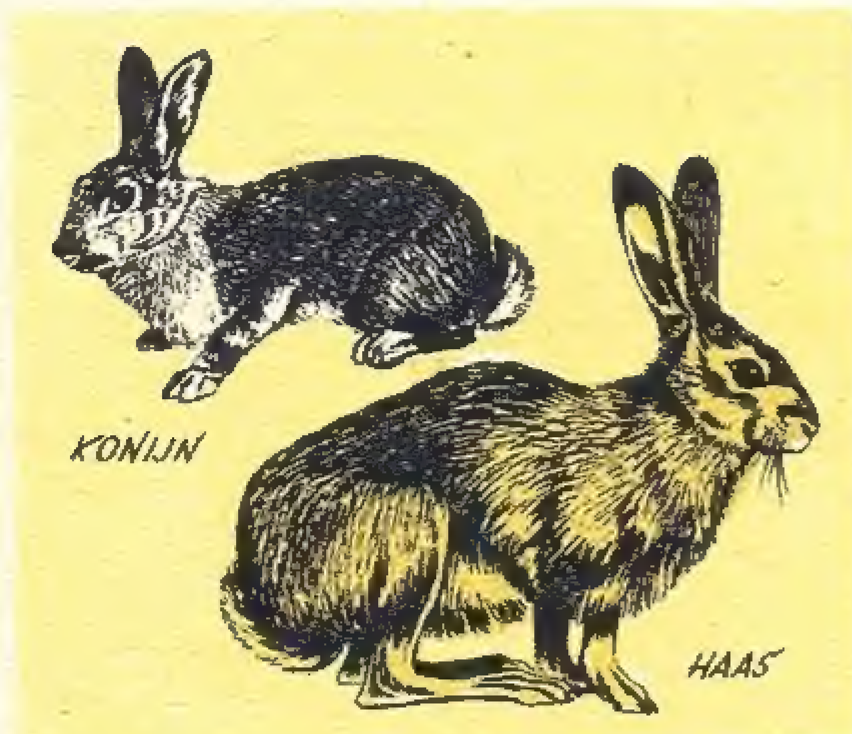
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Mieke Trienekens (14), Jan van Scorelstraat 15, Venlo, zoekt een r.k. correspondentievriendin, die in de derde klas ulo zit. • *Gertie Kozijn (10), Mauvestraat 57, Apeldoorn*, wil corresponderen met een jongen tussen negen en elf jaar, liefst uit het westen van Nederland. • *Gerrianne Muller, Laan van Nieuw Oosteinde 200, Voorburg*, zoekt een correspondentievriendin. Gerrianne spaart postzegels, suikerzakjes en foto's van filmsterren. • *Greetje Boes, Zuiderdiep 315, Nieuw-Buinen (Dr.)*, zoekt een correspondentievriend van vijftien of zestien jaar. Greetje spaart sigarebandjes en foto's van filmsterren. • *B. Glazenborg (15)* en *Wiko Glazenborg (12), Kenterslaan 24, Blijham (Gron.)*, willen corresponderen met jongelui van hun leeftijd. Hobby: sport. • *Jan Laan (17), Schefferstraat 10B, Rotterdam-4*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Noord-Brabant of Limburg. • *Mt. de Rooy (14)* en *J. de Rooy (16), v. d. Heijdelaan 87, Zeist*, zoeken ieder een correspondentievriendin van hun leeftijd. • *Harrie Cuypers, Paus Adriaanstraat 47, Tilburg*, vraagt ruiladressen. Hij spaart bierviltjes en Nederlandse postzegels. • *G. H. Smelt, Walramstraat 31, Sittard*, wil lucifersmerken ruilen. • *Henk v. d. Akker (13), Willem Marisstraat 24, Rijswijk (Z.H.)*, spaart Nederlandse port- en luchtpostzegels. Hij wil met iemand ruilen, die lucifersmerken spaart.

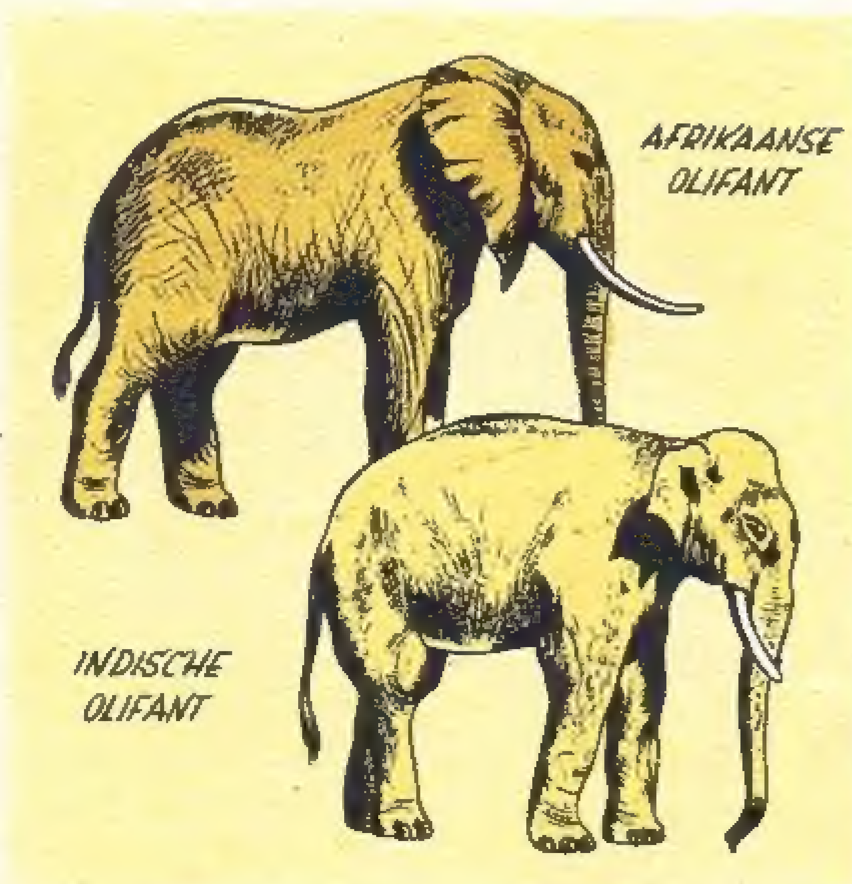
Dieren en hun bijzonderheden

Wat is het verschil tussen...

... een haas en een konijn? Hazen zijn groter dan konijnen en hun poten en oren zijn langer. Konijnen leven in groepen bij elkaar in holen, hazen leven in het open veld en graven geen holen. Als een haas bang is, rent hij weg en hij blijft voortrennen net zo lang tot het gevaar is geweken. Een konijn duikt bij zo'n gelegenheid onmiddellijk zijn hol in. Hazen kunnen bijzonder hard lopen en ze kunnen het lange tijd achtereen volhouden. Jonge hazen kunnen, als ze een paar uur oud zijn, al een behoorlijke snelheid ontwikkelen.

... een Indische en een Afrikaanse olifant? De Afrikaanse olifant heeft grote flaporen en een rond voorhoofd. Zijn slagtanden zijn lang. De Indische olifant heeft veel kleinere oren, een hoog, smal voorhoofd en zijn slagtanden zijn korter. De Afrikaanse olifant is ook veel groter en zwaarder.

Een spin is geen insekt

Er zijn op de wereld meer dan een miljoen soorten insekten. Bij al deze insekten is het lichaam verdeeld in drie verschillende delen: de kop, het lijf (thorax) en het achterlijf (abdomen). Elk insekt heeft zes poten. Spinnen behoren niet tot de insekten, omdat hun lichaam bestaat uit maar twee delen: kop en lijf in één deel en het achterlijf. Spinnen hebben bovendien acht poten, twee meer dan insekten.

Wees voorzichtig...

Er zijn mensen die het leuk vinden om een kat een halsband om te doen. Daar is niets op tegen als er maar voor gezorgd wordt dat de halsband helemaal of minstens gedeeltelijk van elastiek is en niet van leer. Een leren halsband kan voor de kat groot gevaar opleveren. Katten klimmen graag ergens op of in; klimt nu een kat met een leren halsband om in een boom, dan

bestaat er grote kans, dat de halsband achter een tak of uitsteeksel blijft haken. Het leer geeft niet mee en het dier kan op die manier gemakkelijk stikken. Heeft de kat een elastieken halsband om, dan rekt die in zo'n geval mee en kan de kat zijn kop eruit trekken. Je zult dan wél op zoek moeten gaan naar de halsband, die ergens in de boom is blijven hangen, maar poes mankeert in elk geval niets.

Is dat waar?

Is het waar dat walvissen onder water geen adem kunnen halen? Ja, dat is zo. Een walvis is een zoogdier en geen vis. In plaats van kieuwen heeft hij longen en haalt adem zoals wij dat doen. De walvis kan een heleboel lucht in zijn longen opslaan en dan onder water duiken, maar hij moet op zeker ogenblik weer boven komen om opnieuw adem te halen. Zodra het dier boven water komt, wordt de lucht die zich in zijn longen bevindt door de neusgaten naar buiten geperst. Als de walvis dat doet, lijkt het net of hij een fontein laat spuiten. In werkelijkheid komt er echter geen water uit de kop van het dier, maar verdampte lucht.

15

Het beest van CHASSELOUP

door John Bancroft

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende avond weten James en Lindsay in het kasteel door te dringen, waarbij Lindsay een onbekende oude man ontmoet. De dag daarna wordt Lindsay opgebeld door Goujon. Hij wil James dringend spreken. Maar als ze op de afgesproken plaats komen, is Goujon er niet. Op de terugweg worden ze aangehouden door politieagenten en dan blijkt Goujon in de kofferruimte van hun auto verborgen zijn. Lindsay gaat naar mevrouw Goujon en vertelt haar wat er gebeurd is. De volgende morgen — mevrouw Goujon is naar haar man — doorzoeken Clopotte en een vreemde de kolenbrandershut. Later verschijnt Pierre de la Faine.*

Kende je Goujon, de kolenbrander, goed?" vervolgde Lindsay.

„Ik heb hem maar één keer gesproken. Ik was erin geslaag d om het kasteel uit te komen en toen kwam ik hem in het bos tegen. Hij was bezig hout op te stapelen. Hij wist direct wie ik was en hij begon te praten over mijn oom Paul. Maar toen kwam de boswachter langs en Goujon zei toen dat ik beter kon gaan. Ik was er zeker van dat hij meer wist."

„Hebben Clopotte en Courtarel daarom zo'n ravage aangericht in zijn huisje? Waar zochten ze naar?"

Pierre greep in zijn zak en haalde er een brief uit. „Luister," zei hij. „Dit vond ik gisteren op een lessenaar. Hij was nog niet geopend. . ." Hij overhandigde de brief aan Lindsay.

„Geadresseerd aan je vader op Chasseloup? Kijk, en gepost op de twaalfde juli in Lyon. Dat was vlak voordat het proces tegen jouw vader begon, hè?"

„Ja, het is een brief van oom Paul. Lees maar. . ."

Lindsay vouwde de brief open en wierp een blik op de inhoud. Die was erg kort.

„Beste Raoul,

Ik schrijf je alleen maar even om je te zeggen, dat je je nergens zorgen over hoeft te maken. Er kan nu niets meer fout gaan. Ik heb alles wat nodig is in mijn bezit. Geloof me, het zal boeiend zijn om het te lezen. Ik zie je spoedig. In geval van nood weet je hoe je eraan moet komen. Denk aan onze formule, vergeet hem niet. De crisis is dichtbij. Ik ~~kan het~~ nergens anders bergen. . ."

Lindsay fronste zijn wenkbrauwen en las de brief nog eens over. „Heeft je vader dit nooit ontvangen?"

„Nee, nooit. En drie dagen nadat de brief was geschreven, kwam oom Paul om het leven."

„Hoe?" vroeg Lindsay, ofschoon hij dat al wist.

„Bij een verkeersongeluk." Pierre keek Lindsay onzeker aan en hij scheen te hopen, dat Lindsay deze verklaring zou geloven.

„Geloof je dat werkelijk, Pierre? Ik weet zeker dat je oom door dezelfde mensen uit de weg werd geruimd die ook je vader vals beschuldigd hebben. Dezelfde bandieten die Jean-Louis zo hebben toegetakeld en die zijn huis vernield hebben."

Pierre beet op zijn lip en keek strak naar de grond. „Ja," mompelde hij, „dat geloof ik ook. Maar wat moet ik doen? Waar kan ik hulp krijgen? Alles lijkt hopeloos."

„Wij proberen je te helpen," zei Lindsay nog eens. „Mijn neef en ik. Benoît en consorten voelen zich helemaal niet lekker, anders zouden ze zich niet zo gedragen." En hij maakte een gebaar naar de ravage om zich heen.

„Maar wat kunnen we dóén?"

„Op de eerste plaats moeten we alles nog eens goed nagaan. Denk je dat je grootvader op de hoogte is van wat Benoît uitvoert? Heeft Benoît een grote invloed op hem?"

„Ik weet het niet," zei Pierre wanhopig.

„Ken je je grootvader goed? Je hebt toch het grootste deel van je leven in Algerië gewoond?"

„Ik weet dat ik een keer op Chasseloup ben geweest toen ik een jaar of vier, vijf was. Ik mocht mijn grootvader erg graag. Dat weet ik nog wel. Maar hij is erg veranderd sinds die tijd. Ik denk dat het proces van mijn vader en de dood van oom Paul een zware klap voor hem geweest zijn."

„Hoe lang ben je nu hier?"

„Pas een week of zes."

„En wat is er in die tijd allemaal gebeurd?"

„Nou, niks eigenlijk. Ik mocht nooit alleen naar buiten, alleen in gezelschap van Benoît en Courtarel. Die jachtpartij had grootvader me al lang geleden beloofd. Ze zeiden altijd dat ze niet wilden, dat ik lastig gevallen zou worden door journalisten en andere mensen."

„Dat is dan nu wel gebeurd," grinnikte Lindsay. „Zie je je grootvader dikwijls, spreek je hem vaak?"

„Niet veel. Als ik over mijn vader begon, dan stuurde hij me weg. Benoît had het wel dikwijls over vader. Hij vroeg me van alles over hem."

„Wat vroeg hij dan?"

„Of ik weleens iets over de zaken van vader had gehoord."

„En had je daar weleens iets over gehoord?"

„Nee. Vader was de laatste twee jaar dikwijls in Frankrijk. Hij vertelde me nooit iets. Het was een zware slag voor me toen ik hoorde, wat er allemaal was gebeurd. De hoofdonderwijzer van mijn school in Oran vertelde me dat vader was gearresteerd."

„Laat die brief nog eens zien."

Pierre gaf de brief aan Lindsay, die hem nog eens aandachtig bekeek. „Ik heb alles wat nodig is in mijn bezit," las hij voor en daarna: „Ik kan het nergens anders bergen. . ." Hij keek Pierre aan. „Dát lijkt me de belangrijkste zin. Dát en wat je oom „alles wat nodig is" noemt. Die twee zinnen hebben iets te maken met de vernielzucht, die de trawanten van Benoît hier zoëven aan de dag hebben gelegd."

„Je bedoelt dat ze hier ergens naar zochten?" vroeg Pierre, terwijl hij gejaagd in het rond keek.

„Ja, want ze wisten dat Jean-Louis er op de een of andere manier in gemengd was."

„Hoe wisten ze dat dan?"

„Die kerel. . . eh. . . die Courtarel was gisteren in de herberg op het ogenblik dat Jean-Louis mij opbelde. Ik wist het toen natuurlijk niet, maar ik begin nu te begrijpen, dat die vent naar Les Forges is gestuurd om James en mij te bespioneren. Toen hij Goujons naam hoorde noemen, zal hij wel zijn conclusies getrokken hebben. Ze zullen vast wel geprobeerd hebben om Jean-Louis aan het praten te krijgen. Ze hebben natuurlijk in die schuur gezeten, terwijl wij buiten op Jean-Louis stonden te wachten. Nog een geluk dat James en ik op een gegeven ogenblik naar dat café zijn gelopen en de Jaguar hebben achtergelaten."

„Denk je echt dat ze hier iets hoopten te vinden?" vroeg Pierre nog eens.

„Ja. De vraag is alleen: wat? En als ze het hier niet hebben gevonden, waar is het dan?" Lindsay legde een hand op Pierres schouder. „Luister, Pierre," zei hij. „Gisterennacht probeerde Jean-Louis nog iets tegen me te zeggen. Het enige dat hij met veel moeite over zijn lippen kon krijgen was dit: Het beest houdt de wacht. . ."

„Dat is de wapenspreuk van onze familie."

„Maar heeft het ook nog een andere betekenis voor je? Denk eens goed na. Heb je er enig idee van waarom Goujon zoveel moeite deed om juist dát te zeggen? Het is verschrikkelijk belangrijk."

„Het beest houdt de wacht," mompelde Pierre een paar maal, alsof het een toverspreuk was. Lindsay zag dat de jongen hem graag wilde helpen. Hij deed wanhopige pogingen om nog een andere betekenis te vinden voor de wapenspreuk, maar zijn blik zei al, dat hij daar niet in slaagde.

Lindsay fronste zijn wenkbrauwen. „Heeft je vader dit nooit ontvangen?"

beest stond in de hal. Ik was er als de dood zo bang voor, zo levend leek het. Grootvader had het jaren daarvoor eens geschoten. . ."

Lindsay was opeens een en al aandacht. Terwijl hij naar voren leunde, zei hij: „Ga verder, Pierre, ga verder. . ."

„Oom Paul deed weleens een spelletje met me en daarin speelde die krokodil in de hal altijd een rol. We deden dan net of we op jacht waren; in plaats van geweren gebruikten we wandelstokken. Oom Paul had het altijd over het beest, het beest van Chasseloup. Zelfs toen we al in Algerië woonden, had hij het er nog weleens over in de brieven die hij me schreef."

Lindsay was helemaal opgewonden. Hij stond op en riep: „Het beest?"

Pierre keek hem aan met een mengeling van verwondering en schrik.

Lindsay sloeg met zijn vuist in zijn handpalm. „Zou dát het soms zijn? Er staat een krokodil in het antiekwinkeltje bij Plélan. De winkelier heeft ons verteld dat hij hem samen met een heleboel andere rommel van Chasseloup heeft gekocht."

„Ja, ik herinner me dat mijn vader het weleens had over modernisering van Chasseloup en dat hij een heleboel oude rommel wilde wegdoen."

„Zou jouw oom Paul in die krokodil datgene verborgen hebben wat zoals hij zegt in zijn bezit was?" riep Lindsay. „Die krokodil noemde hij altijd het beest. Het beest houdt de wacht. Dat zou precies kloppen."

„Wat ga je doen?" vroeg Pierre, terwijl hij opstond.

„Kom mee," antwoordde Lindsay, terwijl hij de jongen bij de arm greep. „We kopen die krokodil en we snijden hem open. Ik heb de indruk, dat we dan zullen vinden waar iedereen zoveel belangstelling voor schijnt te hebben."

Samen holden ze het huisje uit in de richting van het bos. Maar terwijl ze er vandoor gingen, kreeg Lindsay Lulu in de gaten. Het dier liep rusteloos heen en weer bij het schuurtje en hij herinnerde zich, dat hij het nog steeds niet behoorlijk te eten had gegeven. „Ik moet even de hond eten geven," zei hij tegen Pierre. Hij zocht in de keuken tussen de gebroken kopjes en pannen en wist een vrij behoorlijk hondemaal bij elkaar te brengen. Buiten klonk het boze en ongeduldige gekakel van kippen en ganzen en toen ze de deur van de stal opendeden, vonden ze daar de ezel van Goujon, die hen hongerig aankeek. Ook deze dieren moesten wat eten. Het was zeker tien minuten later toen Lindsay en Pierre eindelijk op weg konden gaan.

Terwijl ze zo snel mogelijk hun weg door het bos kozen, bleef Lindsay aan Pierre allerlei vragen stellen.

„Heb je er dan een idee van wat je oom Paul in zijn brief aan je vader bedoelde? Er staat veel meer in die brief dan een buitenstaander zou vermoeden. Hadden jouw oom Paul en je vader samen soms een soort geheimschrift afgesproken?"

„Ik weet het niet, ik weet het echt niet," zei Pierre nog wanhopiger. „Ik denk dat mijn vader mij te jong vond om mij in vertrouwen te nemen."

„Dat beest in jullie familiewapen — we hebben het gezien toen we de eerste keer op het kasteel waren — wat was dat ook weer voor een beest?" vervolgde Lindsay afwezig. „Wat stelt het ook weer voor?" Het leek wel een krokodil, hè?"

„Nee," lachte Pierre, „dat is het niet. Het is meer een. . ." Hij brak de zin plotseling af en keek Lindsay verrast aan. „Krokodil?" zei hij bijna fluisterend. „Gek dat je dat zegt. Dat doet me aan iets denken. Toen ik vroeger eens op het kasteel was, wás er inderdaad een krokodil. Ja, nu herinner ik het me weer goed. Het

HOOFDSTUK 11

Het beest houdt de wacht

Terwijl ze zo snel mogelijk hun weg door het bos kozen, bleef Lindsay aan Pierre

allerlei vragen stellen. Maar Pierre had weinig nieuws meer te vertellen.

Hoe langer Lindsay over zijn nieuwe ontdekking nadacht, des te meer kreeg hij de indruk, dat de raadselachtige zaak-De la Faine zijn ontknoping nabij was. Hij was er absoluut zeker van, dat die merkwaardige spreuk „Het beest houdt de wacht" de sleutel tot het raadsel was. Na wat Pierre hem had verteld over zijn spelletjes met Paul de la Faine en over die opgezette krokodil, was het heel goed mogelijk, dat Raoul en zijn broer dat monster ook hadden gebruikt als bergplaats voor. . . enfin, dat zouden ze straks wel ontdekken.

Paul de la Faine had zijn geheim waarschijnlijk aan Jean-Louis verteld voor het geval er iets met hem zou gebeuren. En er wás iets met hem gebeurd. Hij moest geweten hebben, dat zijn tegenstanders het op hem gemunt hadden. Daarom was het niet zo vreemd, dat hij een onbelangrijke kolenbrander, die hij misschien beter dan wie ook kende, in vertrouwen had genomen. Zowel een opgezette krokodil als een eenvoudige kolenbrander ergens in de bossen van Bretagne zou niet verdacht lijken. Voor het geval er iets zou gebeuren, zou geen mens op de gedachte komen dat deze twee figuren iets met de hele zaak te maken hadden.

Lindsay besefte wat een geluk het was geweest, dat ze een paar dagen geleden toevallig in de antiekwinkel van meneer Brisson waren geweest en dat ze daar die krokodil hadden zien staan. Hij besefte ook dat het eigenlijk aan James en hem was te danken dat Benoîts trawanten hadden ontdekt welke rol Jean-Louis in deze hele zaak speelde.

Intussen groeide Lindsays nieuwsgierigheid naar wat ze zouden vinden, want hij was ervan overtuigd, dat ze straks een belangrijke ontdekking zouden doen. Hij was tijdens hun tocht door het bos echter zo diep in gedachten verzonken geweest, dat hij er helemaal niet meer aan gedacht had in welke positie hij sinds zijn ontsnapping van gisteravond verkeerde. Pas toen ze vlak bij de grote weg waren, begreep hij met een schok dat het nog niet zo eenvoudig zou zijn om ongezien de winkel van meneer Brisson te bereiken. Hij werd nog steeds door de politie gezocht en in zijn verbeelding hoorde hij al over de radio: „Opsporing, aanhouding en voorgeleiding verzocht van Lindsay Perrin. . ." Er waren natuurlijk overal posten uitgezet en zeker in Plélan zouden ze goed naar hem uitkijken. Hij bleef staan en legde het Pierre uit.

„Ja," zei Pierre met een bezorgde blik. „Je bent natuurlijk in groot gevaar, ik begrijp het. Zal ik in mijn eentje naar de winkel gaan?"

„Dat lijkt me ook riskant," zei Lindsay. „Wat zal er gebeuren als ook Benoît en zijn lieve vrienden op de uitkijk staan?"

Pierre knikte.

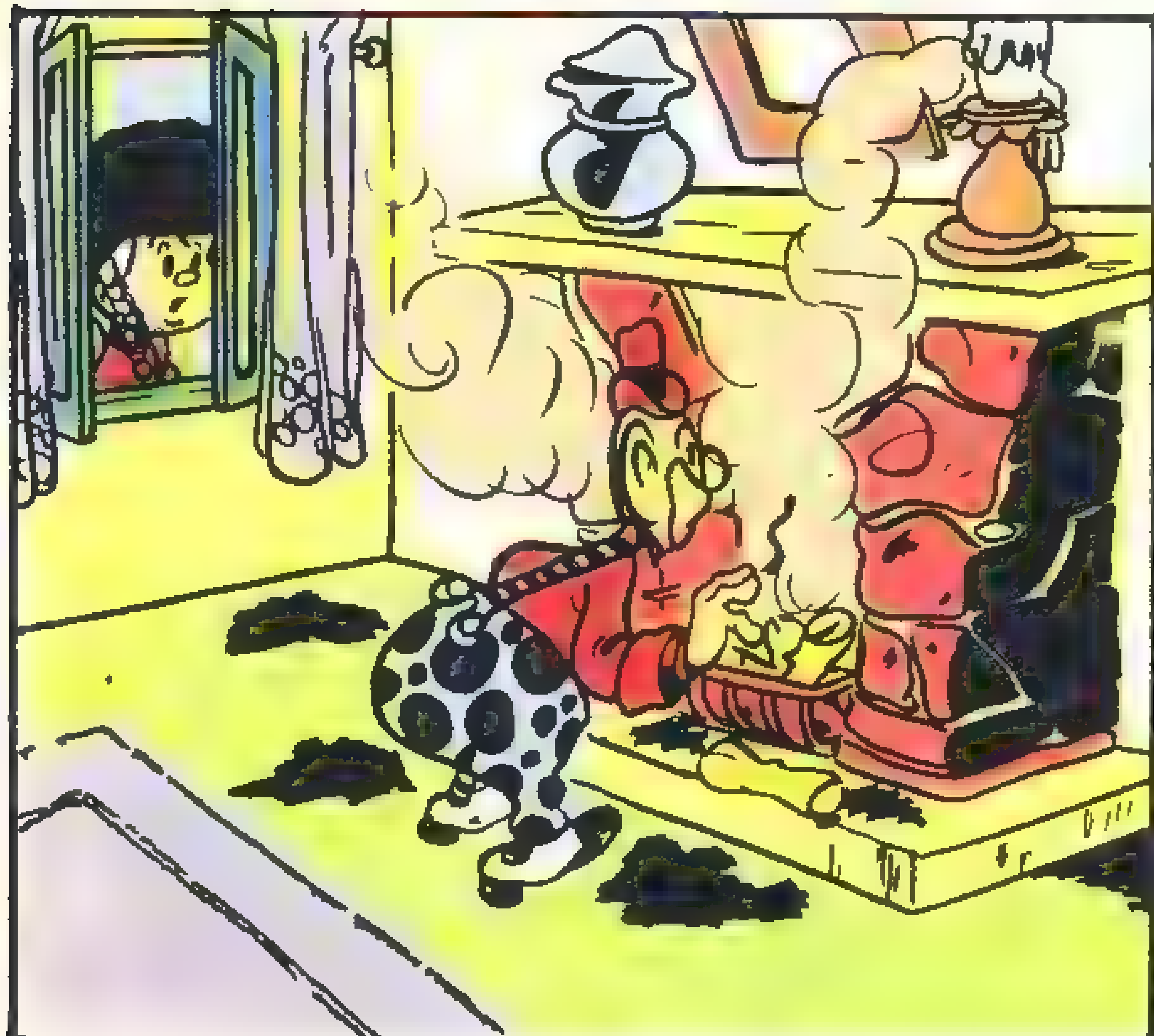
„Ze zullen je verdwijning intussen wel ontdekt hebben. En dan zullen ze ook onmiddellijk begrijpen, dat je zult proberen met iemand in contact te komen."

„Ik zal dat risico toch moeten nemen," zei Pierre onverwacht. „We móéten weten of we gelijk hebben. De rest doet er niet toe."

Ze besloten de paar kilometer, die hen nog van Plélan scheidden, langs de kant van de weg af te leggen en onderweg verder te overleggen wat ze zouden doen. Pas vlak voor Plélan moesten ze de dekking van het bos verlaten. Tussen de bomen door zagen ze de weg liggen. Het was er stil; er kwam niets voorbij. Een paar wagens met appelen passeerden en op een gegeven ogenblik kwamen er een paar zwoegende paarden voorbij, die een grote, zware boom achter zich aan sleepten. Pierre en Lindsay doken weg in de varens tot de sleep uit het gezicht was verdwenen.

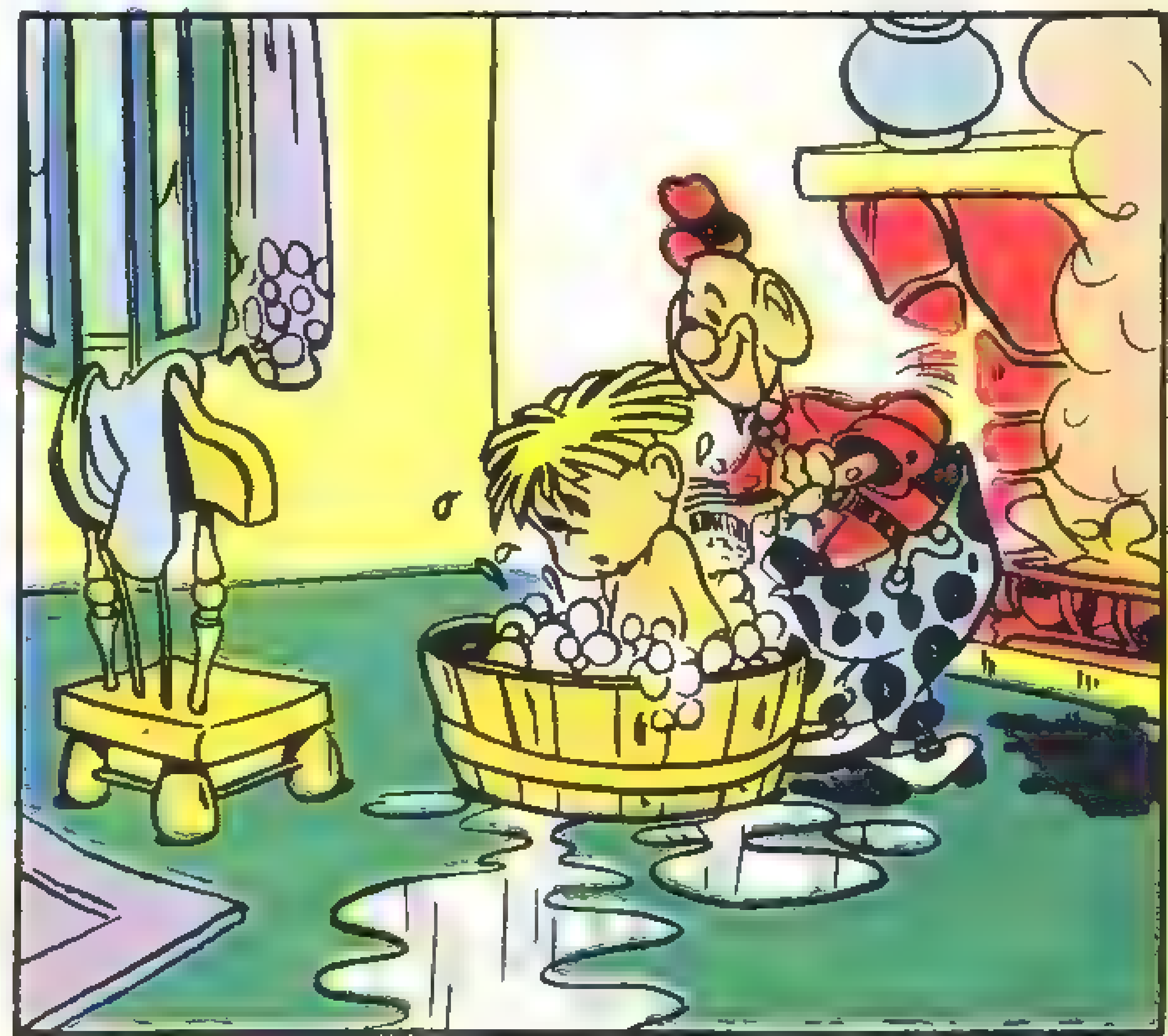
Wordt vervolgd

SPELEND

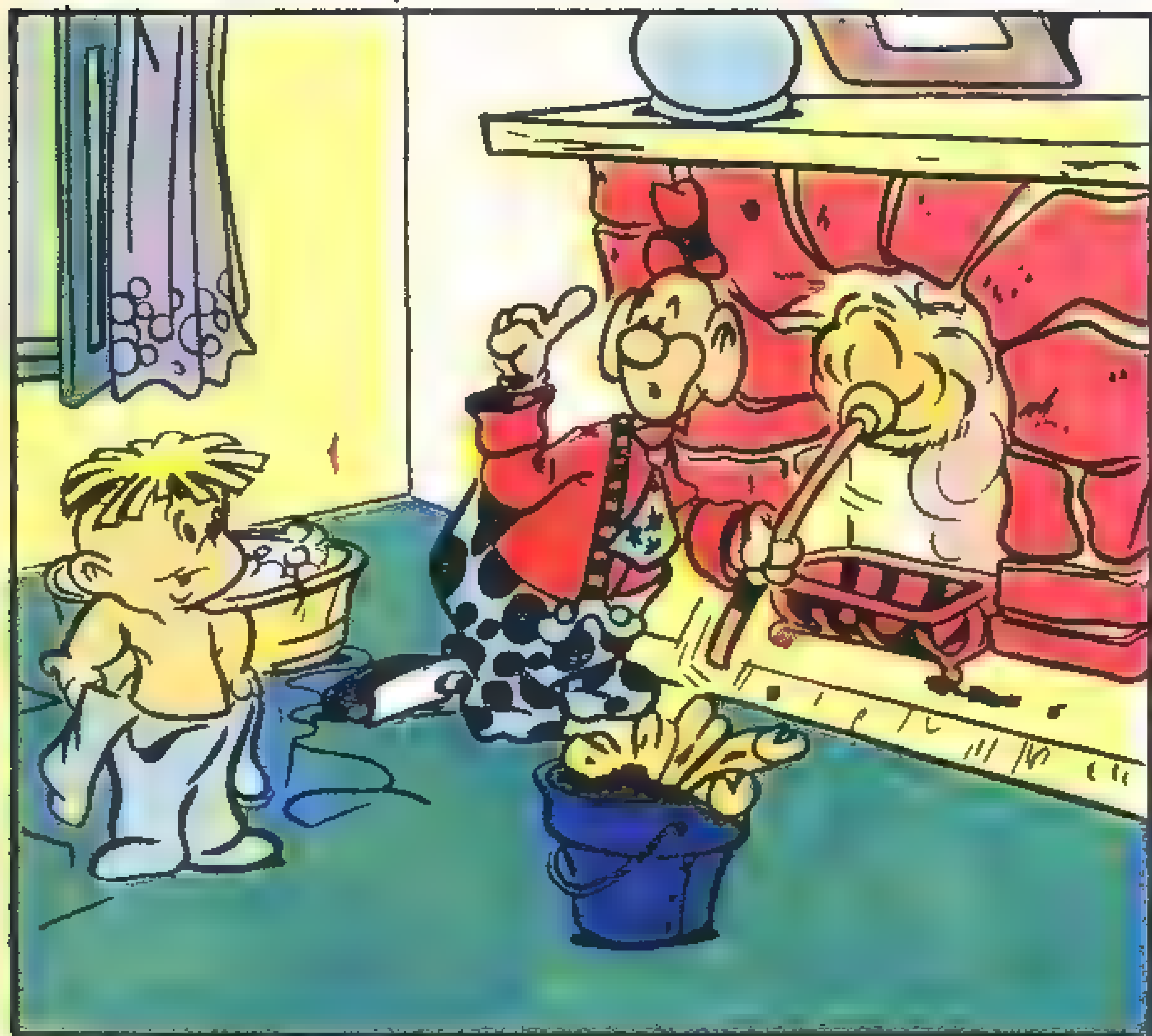

Op een morgen werd Kwink de clown wakker en zag dat het buiten slecht weer was. „Gelukkig," zei hij, „nu kan ik eindelijk eens fijn mijn open haard aansteken en er lekker in mijn luie stoel voor gaan zitten!" Maar helaas wilde de haard niet branden. Even later kwam Tommie voorbij.

De schoorsteen van Kwink moet geveegd worden, dacht hij. Ik zal de schoorsteenveger even roepen. Tommie ging naar het huis van de schoorsteenveger en vertelde wat er aan de hand was. „Natuurlijk," zei de man, „dat komt voor elkaar, hoor. Ik ga direct even naar Kwink toe!"

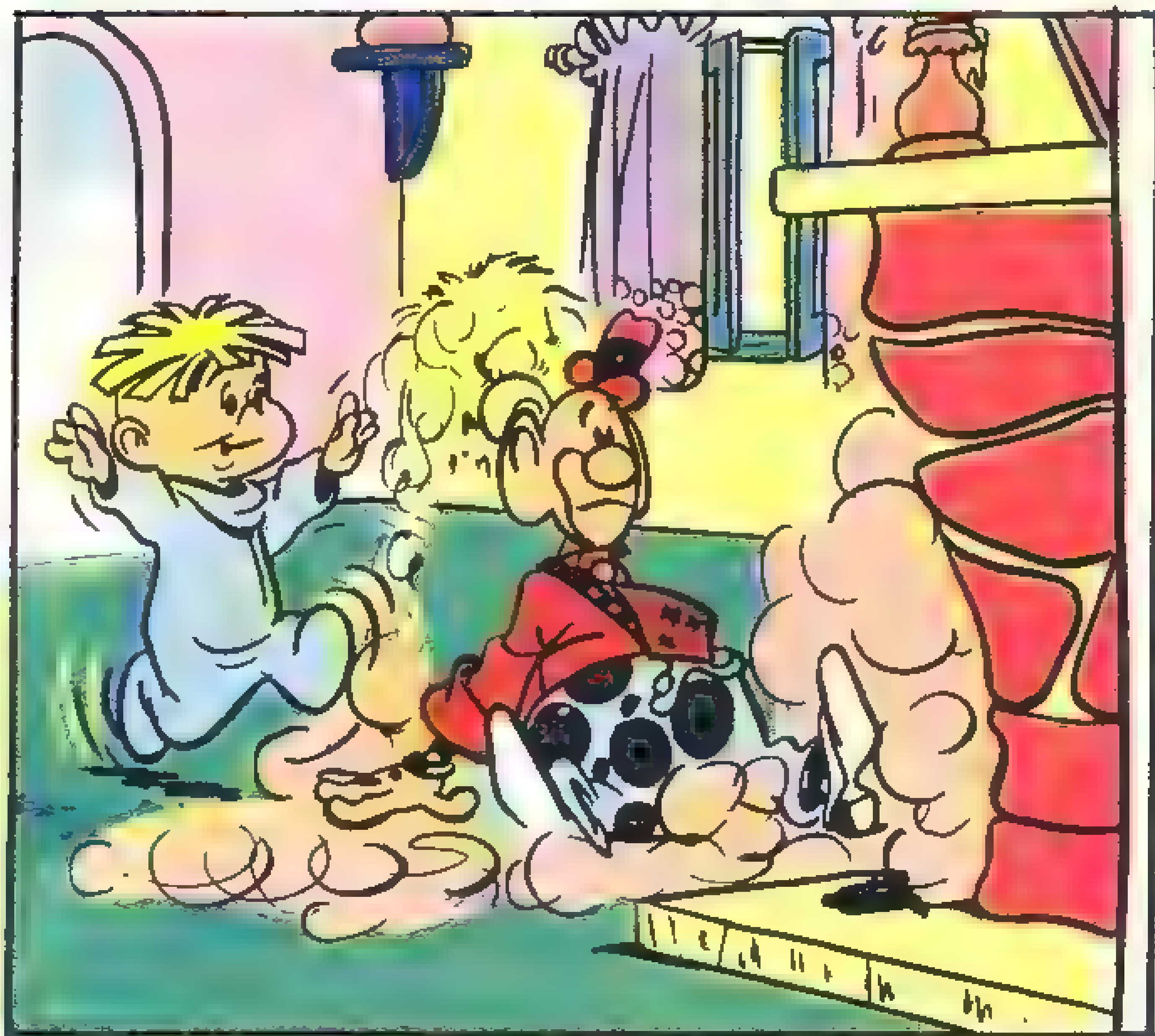

De schoorsteenveger ging naar het huis van Kwink. Hij liet zijn bezems en zijn zak buiten voor de deur staan en liep naar binnen. Maar toen Kwink dat zag, werd hij erg kwaad. „Kun je niet uitkijken?" riep hij. „Kijk eens wat je gedaan hebt! Allemaal zwarte moddervoeten op mijn kleed!"

„Dat is geen modder," begon de schoorsteenveger, „het is roet en. . ." Maar voor hij nog meer kon zeggen zei Kwink: „Niet alleen je voeten zijn zwart, je bent helemáál vuil! Wat jij nodig hebt is een bad!" En voor de schoorsteenveger wist wat er gebeurde zat hij in een grote tobbe.

SPEELGOED

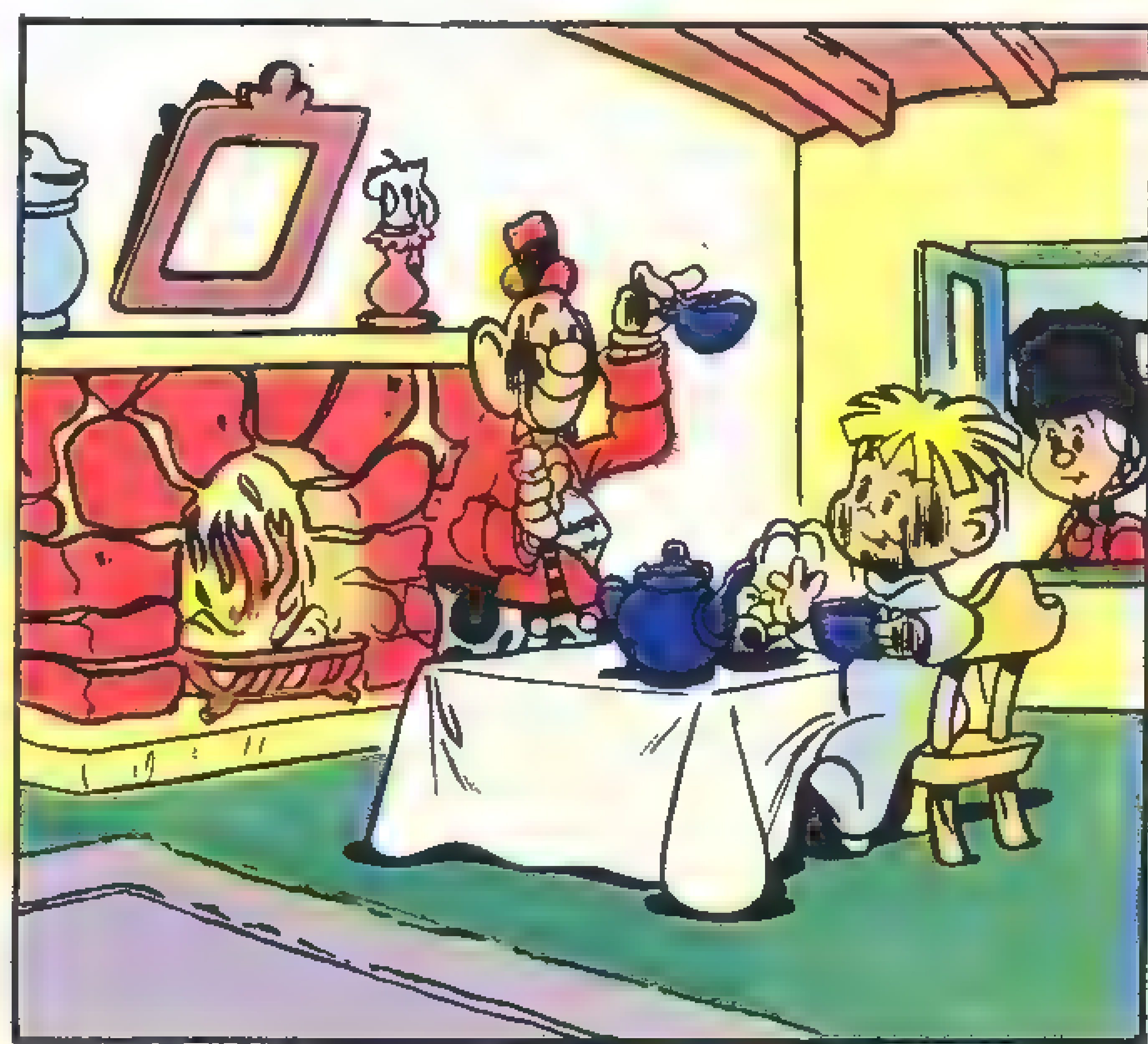
„Maar daar ben ik helemaal niet voor gekomen!" riep de schoorsteenveger. „Kalm aan," zei Kwink. „We drinken eerst een kop thee en dan moet je me maar eens vertellen waar je wél voor bent gekomen." Terwijl de schoorsteenveger zich aankleedde, maakte Kwink de open haard schoon.

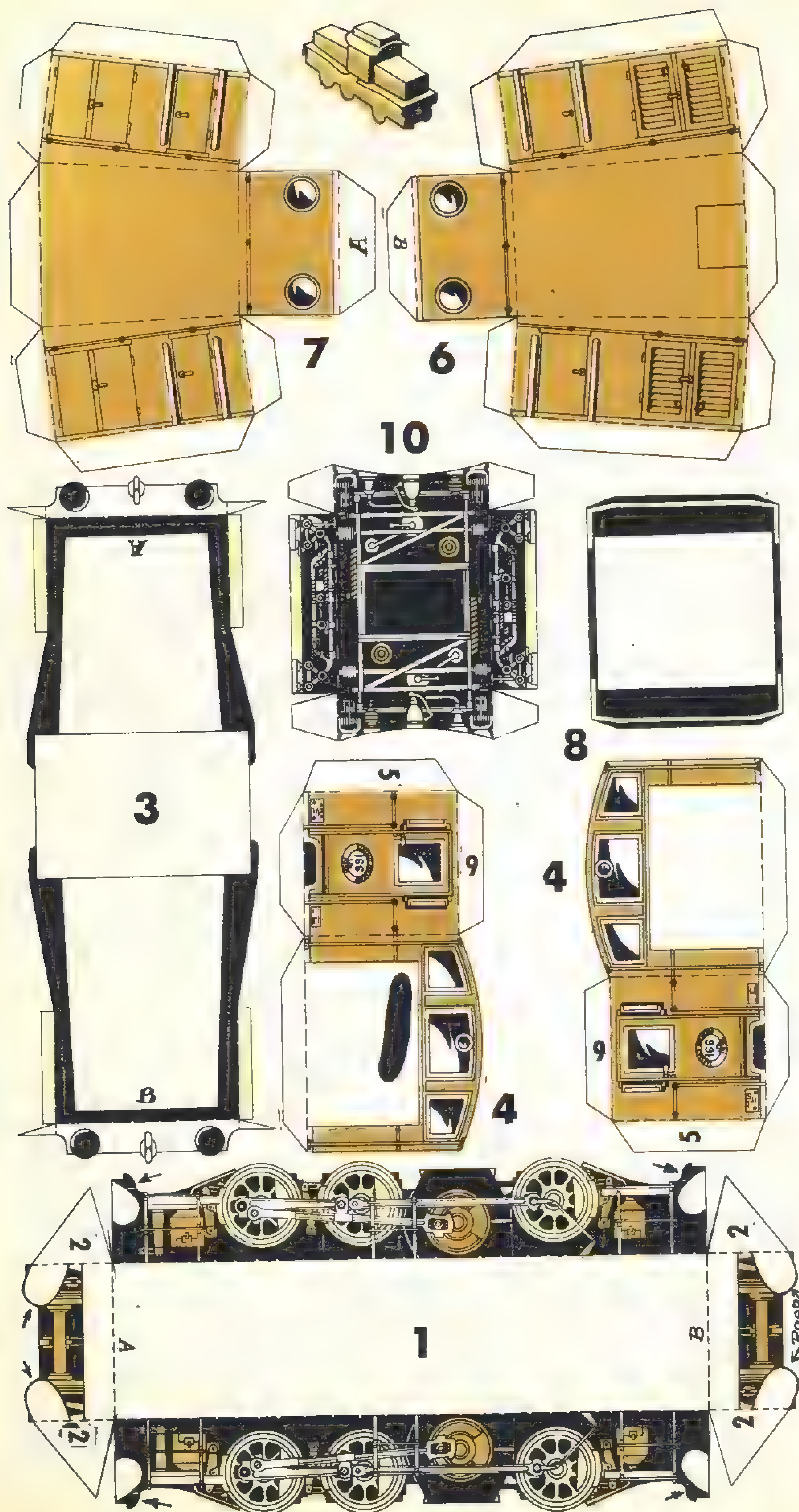
„Zo," zei hij, „nu ziet het er veel schoner uit. Ik denk dat het vuur nu ook wel beter wil branden." Maar opeens viel er een hele vracht roet uit de schoorsteen boven op de clown. „Lieve help," riep hij, „wat gebeurt er? Op deze manier krijg ik mijn haard nooit aan het branden!"

„Jawel," zei de schoorsteenveger, „die haard komt heus wel aan het branden, hoor. Ik ben de beste schoorsteenveger van Speelgoedland!" „Waarom heb je dat niet eerder gezegd?" vroeg Kwink. „Daar kreeg ik de kans niet voor!" zei de schoorsteenveger. Toen ging hij aan het werk.

In tijd van een ogenblik had hij de schoorsteen schoon. Kwink maakte een vuur en al gauw speelden grote vlammen in de open haard. Kwink en de schoorsteenveger dronken samen thee en toen Tommie langs kwam, zag hij in plaats van één twee roetzwarte gezichten.

Een Zweedse Ub

Tot nu toe hebben we voor het rangeren alleen nog maar diesel-locomotiefjes gemaakt, daarom gaan we nu aan de slag om een elektrische rangeerlocomotief in elkaar te zetten. Het is weer een bestaand model en wel van de Zweedse staatsspoorwegen. Het elektrotechnisch bureau van deze maatschappij stuurde ons de tekeningen, aan de hand waarvan we dus een zo goed mogelijk model konden maken.

We beginnen weer met alles op dun tekenpapier te plakken. Bij deel 1 staan acht pijltjes, die naar de baanschuivers wijzen. Deze eivormige vakjes moet je met een kleurpotlood rood maken. Dan de wielen uitknippen, vouwen en de lipjes 2 achter de zijkanten kleven. De voetplaat 3 wordt uitgeknipt. De bufferbalken met kleurpotlood rood maken, deze dan samen met de gele strookjes omlaagvouwen en met de kleine lipjes aan elkaar plakken. De voetplaat 3 plakken we op de wielen (A aan de kant A, B aan de kant B). Van twee delen 4 maken we de cabine door de lippen 5 achter de andere zijkanten te plakken. Dit bestuurdershuisje komt midden op de voetplaat met de deuren naar de zijkant. Nu komen de motorkappen (6 en 7) aan de beurt. Let goed op: ze zijn niet even groot. Na het uitknippen, vouwen en dichtplakken komen deze motorkappen ieder aan een kant van de cabine, A op A, B op B. Het dak 8 knippen we uit, maken het een beetje rond en plakken het op de lipjes 9 van de cabine. Denk erom dat de gele strepen boven de deuren komen. Boven op het dak komt nog de stroomafnemer 10 en onze elektrische rangeerlocomotief, de Zweedse Ub, is klaar om zijn werk te beginnen. *S.*

BETSY

IK GA EEN BEETJE ROEIEN- MET VADER!

LIEVE HELP, WAT EEN GEKKE VIS ZWEMT HIER!

HA, HA, DAT IS GEEN VIS, BETSY! DAT IS JE EIGEN SPIEGEL-BEELD!

BETSY SCHRIKT VAN HAAR EIGEN SPIEGELBEELD! DAT MOET IK AAN JE MOEDER VERTELLEN!
UIT-GANG

EN TOEN KEEK BETSY IN HET WATER EN DACHT DAT ZE EEN GEKKE VIS ZAG, HA, HA!

GEEFT NIKS, HOOR, PAK EENS EEN DEKSEL UIT DE KAST!
JA, MOEDER.

HELP!

HA, HA, DAT IS DE TWEEDE KEER DAT BETSY BANG IS VOOR HAAR SPIEGELBEELD!

TERWIJL JIJ BOOD-SCHAPPEN DOET, ZAL IK DE SCHUUR EENS EEN BEETJE OPKNAPPEN.

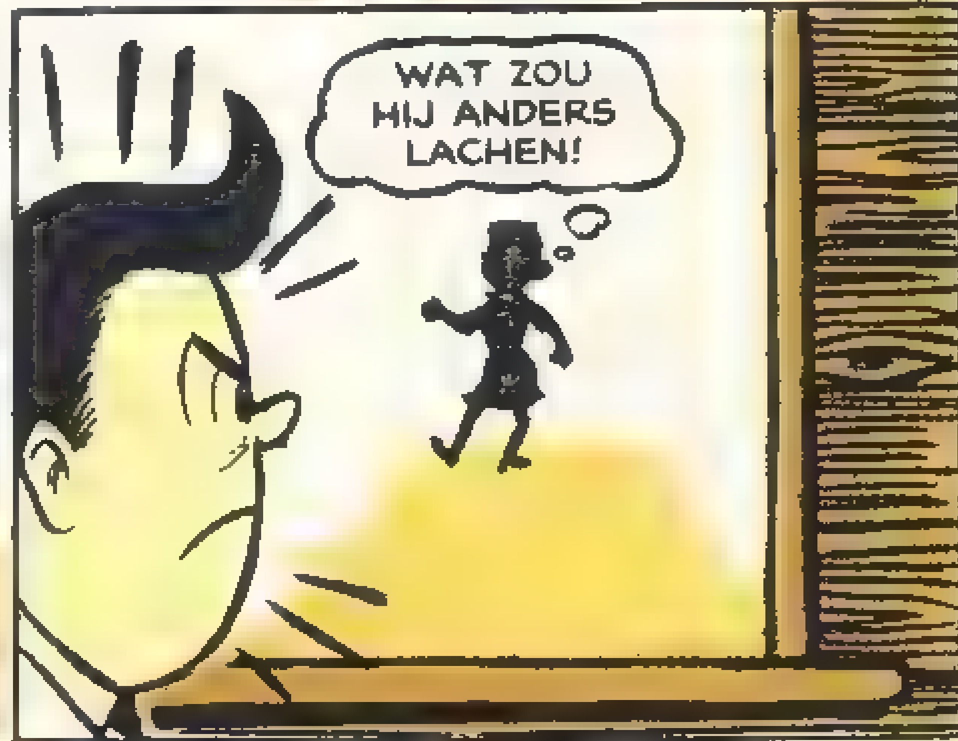

BANG
O, DE DEUR VALT IN HET SLOT!

HIJ ZIT POT-DICHT! IK KRIJG HEM NIET OPEN!

O, GELUKKIG, DAAR KOMT BETSY AAN...
BETSY! BETSY! BETSY!

HEE, WAT GEK. NU ZIE IK IN HET RAAM VAN DE SCHUUR WEER EEN VREEMD GEZICHT!

HET IS VAST WEER ZO'N SPIEGELBEELD! GELUKKIG IS VADER NIET HIER...

WAT ZOU HIJ ANDERS LACHEN!

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

De ene dienst is de andere waard...

door Leonard Anson

Het is een regel die bijna altijd opgaat: men krijgt wat men verdient, goed of kwaad. Als je iemand een dienst bewijst, blijft de beloning niet uit, ook al moet je er soms lang op wachten.

Neem bijvoorbeeld het geval van George Brown, die in de tijd van ons verhaal agent was in het politiekorps van de Australische staat Queensland. De twee andere figuren waar we het over zullen hebben, waren Jim Stover, een struikrover, en Willie Moo, een inboorling.

George bevond zich nog slechts op tien mijl afstand van het stadje Killamundra, waar hij zijn gevangene moest afleveren, toen Willie Moo op het toneel verscheen.

Jim Stover behoorde tot de beruchte bende van Murchison, bandieten, die dit bosrijke gedeelte van Queensland onveilig maakten. De arrestatie van Stover betekende een succes voor de politie. Zeker, hij was slechts een ondergeschikt lid van de troep, maar zijn gevangenneming was in elk geval een begin. De politie had maandenlang naar de bende gespeurd zonder zelfs haar schuilplaats te kunnen ontdekken. George, die een der jongste politiemannen van het korps was, had geen werkzaam aandeel in de gevangenneming van Jim Stover gehad. Zijn commandant, luitenant Malloy, had de arrestatie verricht en hij zou de boef dan ook zelf naar Killamundra hebben overgebracht, als hem dat niet door een plotselinge ernstige aanval van malaria onmogelijk was gemaakt. Zo kon het gebeuren dat de overbrenging van deze belangrijke arrestant aan een onervaren politieman als George Brown werd toevertrouwd.

Bewaker en gevangene kampeerden op deze bepaalde morgen in het droge bed van een kleine rivier, die hier de bossen doorsneed. De paarden van Stover en George graasden in het gras langs de helling van de rivier, terwijl Stover met handboeien rond zijn polsen tegen een gomboom zat. Een wond in zijn rechterbeen, opgelopen bij een poging om aan luitenant Malloy te ontsnappen, deed hem af en toe kreunen van pijn.

George en Stover waren juist klaar met eten, toen Willie Moo tussen de bomen verscheen en dwars door het rivierbed kwam aanhollen. Hij was een lange, magere inboorling, die een beetje gebroken Engels kon spreken.

„Mijn lubra... zij heel ziek!" vertelde hij George met zijn hoge, lichte stem.

„Lubra" is in de taal der Australische inboorlingen het woord voor „vrouw" of „echtgenote" en George zag dat Willie erg zenuwachtig was.

„U komen, zij anders doodgaat," vervolgde Willie. „U haar helpen."

George was natuurlijk geen dokter, maar hij had tijdens zijn opleiding een medische cursus gevolgd en hij kon de inboorling zijn hulp niet weigeren.

Hij vroeg Willie naar nadere bijzonderheden en de man lichtte hem in dat zijn „lubra" door een slang was gebeten. Ze bevond zich in een hutje op een mijl afstand van het kleine kamp en aanvankelijk dacht George erover om Stover daarheen mee te nemen. Maar toen hij hem dit mededeelde, kreunde de gevangene nog luider en pijnlijker. Hij was een tengere, maar gespierde kerel met sluwe, gemene ogen en hij verklaarde in een stortvloed van woorden dat hij te ernstig gewond was om een mijl te kunnen lopen.

George Brown was een goedhartig mens en hij had nog niet voldoende ervaring om te weten dat een schurk als Stover in geen enkel opzicht te vertrouwen was. Wel nam hij de voorzorg een touw door zijn boeien te trekken en dit vervolgens aan een boom te binden, zodat Stover de paarden niet kon bereiken.

Daarna haalde George zijn medicijnkistje te voorschijn en volgde Willie Moo het bos in.

De vrouw van de inboorling bleek door de slang in haar rechterhand te zijn gebeten. De pols begon reeds te zwellen, maar George maakte een diepe insnijding bij de beet en ontsmette de wond. Toen liet hij de vrouw het voor dergelijke gevallen voorgeschreven geneesmiddel slikken en wachtte tot de koorts zakte, zodat mocht worden aangenomen dat het gevaar geweken was. „Je hoeft niet bang meer te zijn," kon hij Willie Moo tenslotte inlichten. „Je vrouw zal gauw beter zijn."

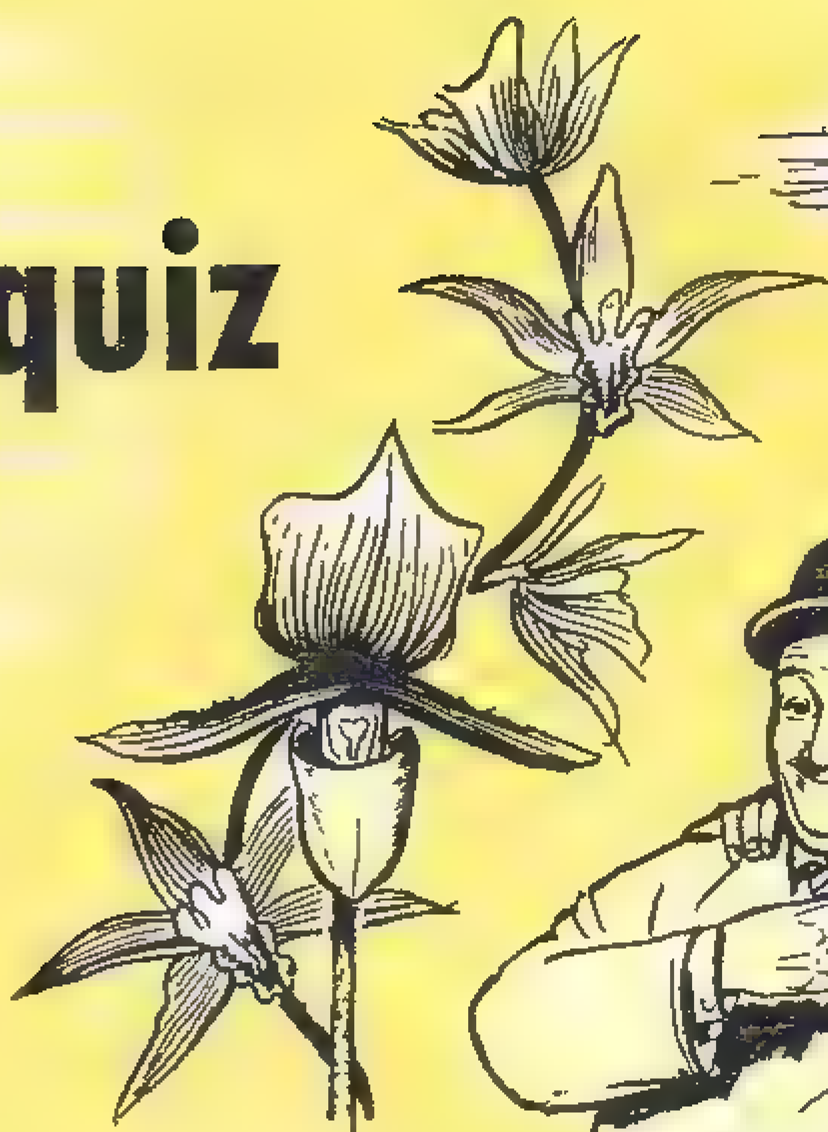
Hij sloot zijn medicijnkistje, nam afscheid van de dankbare inboorling en haastte zich terug naar de plaats waar hij zijn gevangene had achtergelaten. Hij bereikte de laatste bomen, die het droge rivierbed omzoomden, en de adem stokte hem een moment in de keel. Want het kleine kamp lag verlaten; Jim Stover was verdwenen en met hem de twee paarden

Vervolg op blz. 26

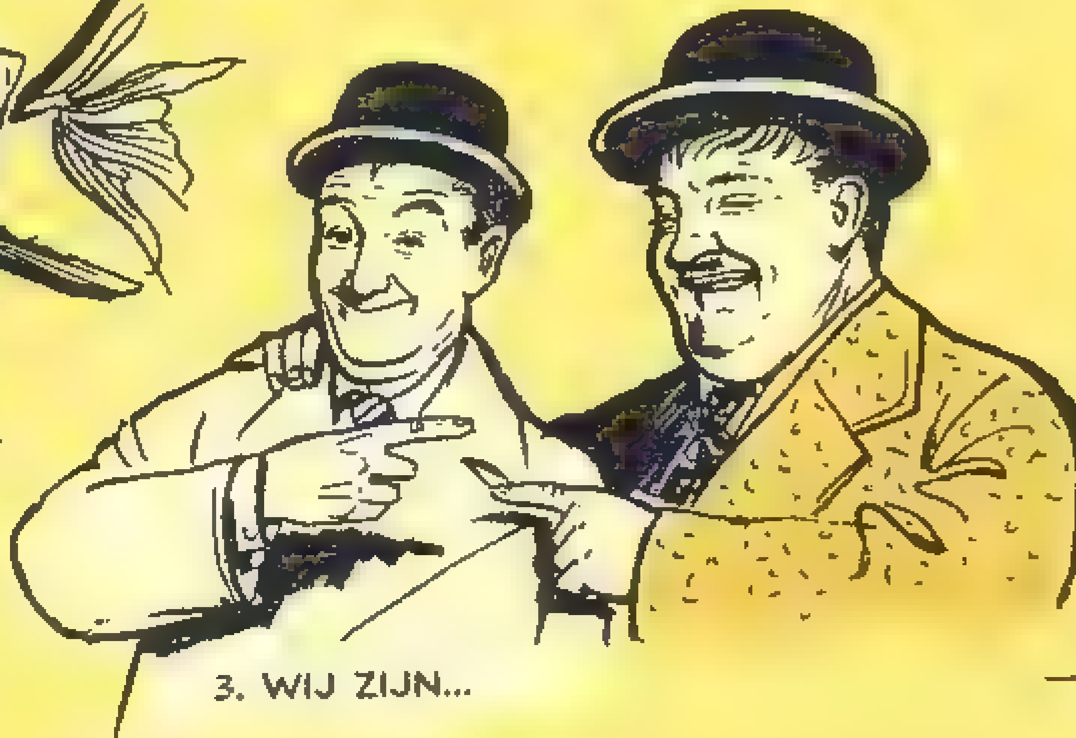
Wereldquiz

1. WELK DIER VERSCHUILT ZICH HIER GROTENDEELS ONDER WATER?

2. DEZE BLOEM IS EEN...

3. WIJ ZIJN...

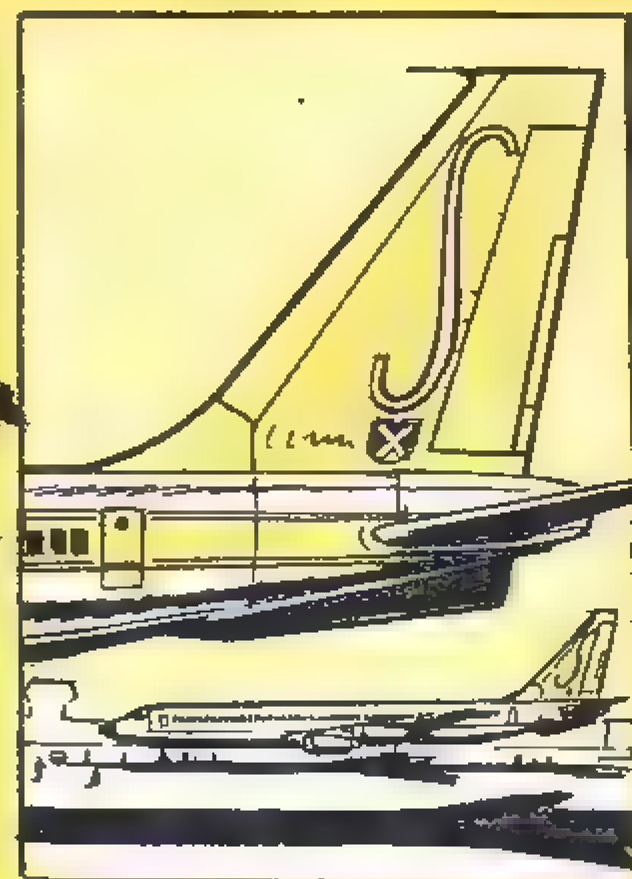
6. A. UIT WELK LAND KOMT DEZE IN ROK GEKLEDE MAN?
B. WELK INSTRUMENT BESPEELT HIJ?

4. DEZE VREEMDE BEELDEN STAAN OP HET...

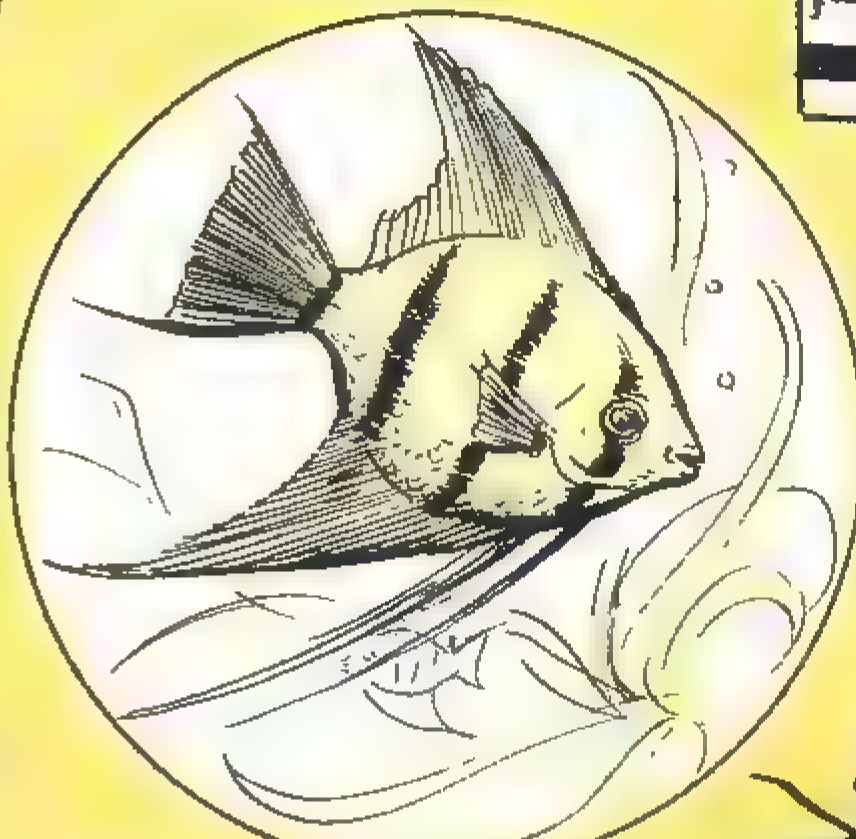
5. WAT KLOPT HIER NIET?

7. TOT WELKE LUCHTVAARTMAATSCHAPPIJ BEHOORT DIT VLIEGTUIG?

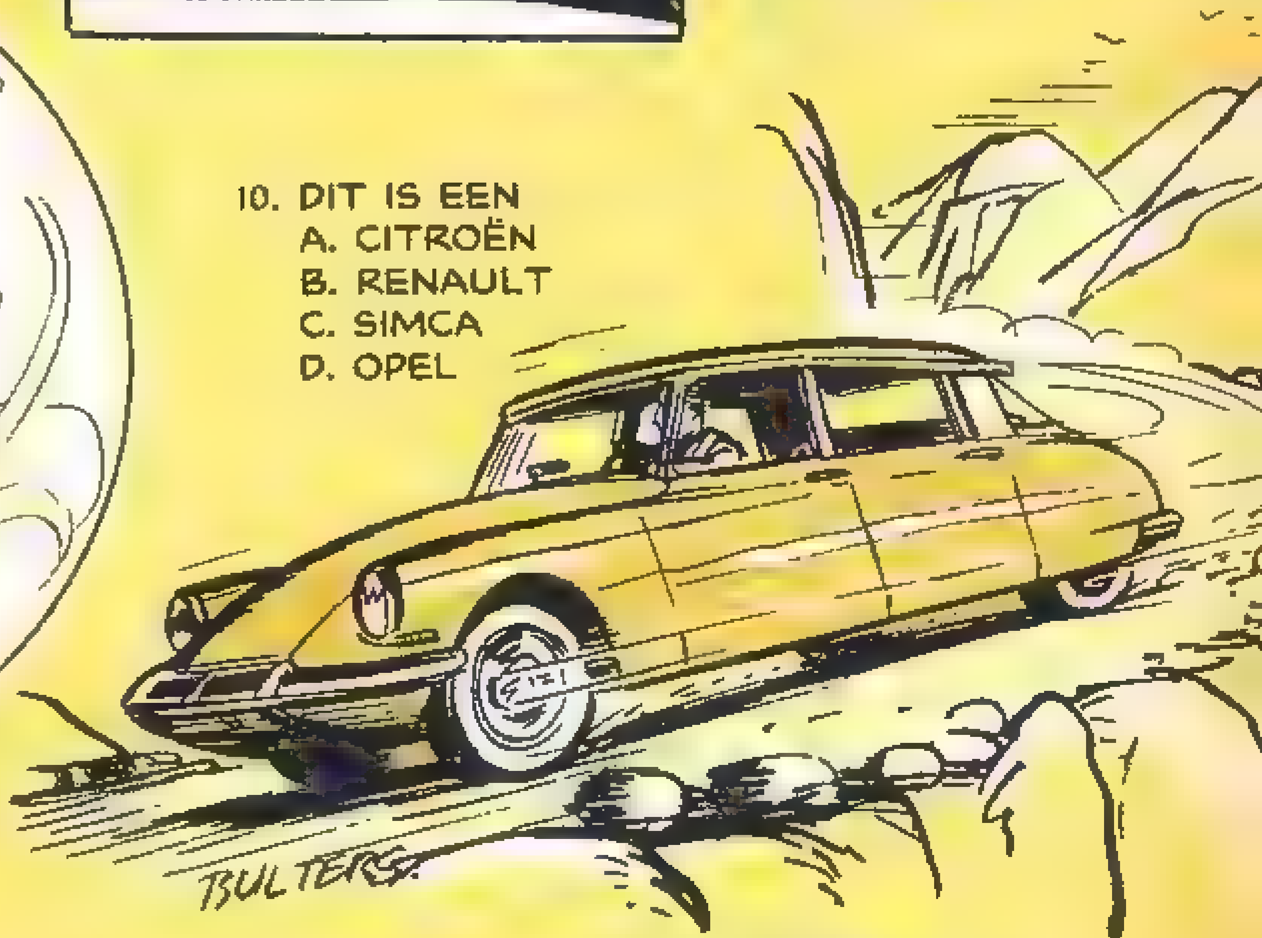

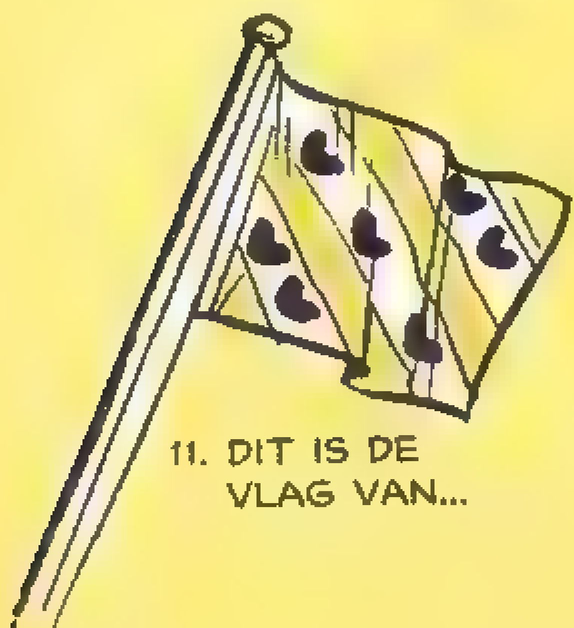
8. HIJ IS POLITIEAGENT IN...

9. HOE HEET DEZE VIS?

10. DIT IS EEN
A. CITROËN
B. RENAULT
C. SIMCA
D. OPEL

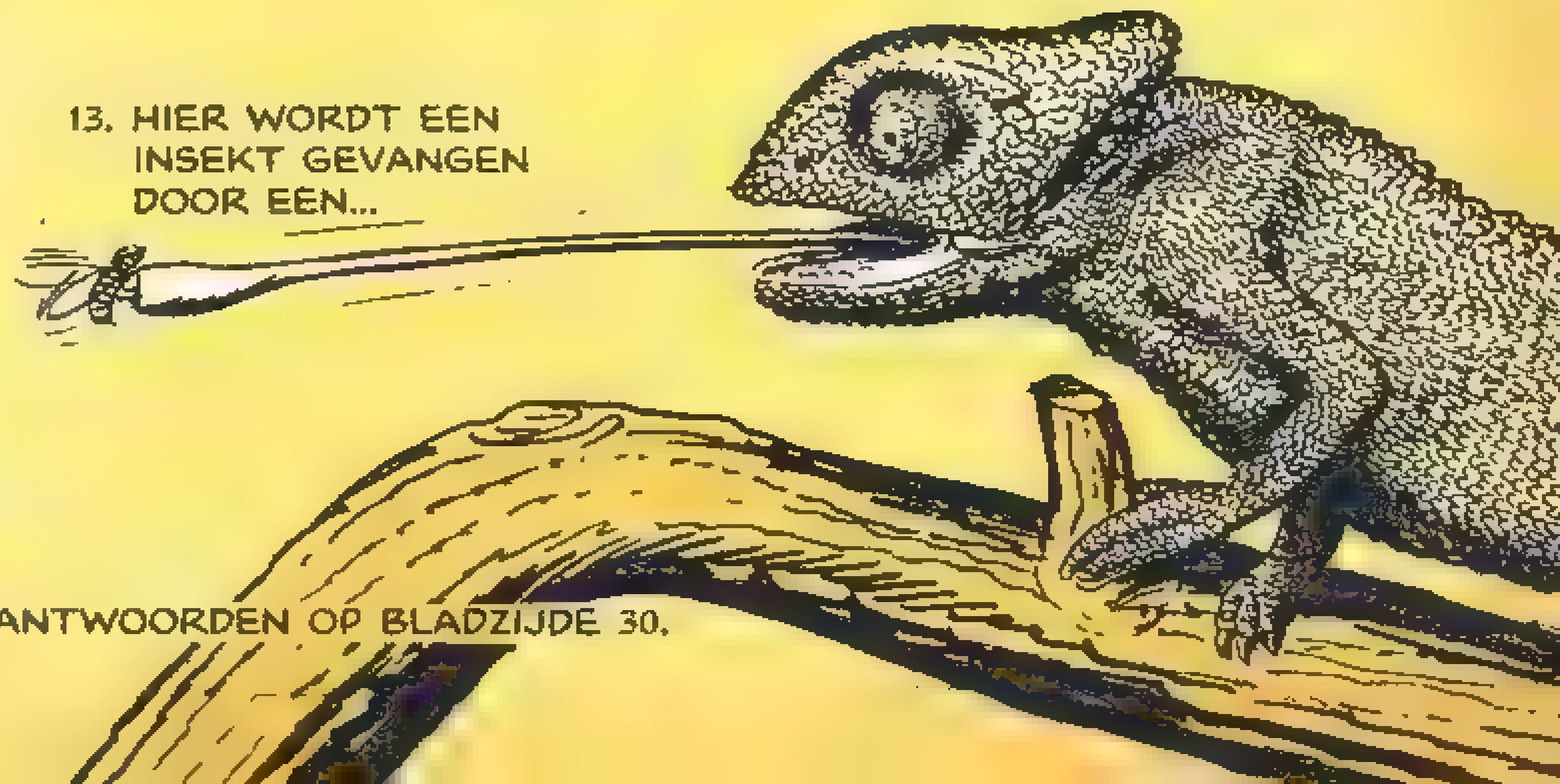

11. DIT IS DE VLAG VAN...

12. IN DE KOELEMMER ZIT EEN FLES...

13. HIER WORDT EEN INSEKT GEVANGEN DOOR EEN...

ANTWOORDEN OP BLADZIJDE 30.

PAMELA MANSBRIDGE

11

Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan. Op een wandeling ontmoeten de kinderen Caroline Bland, de dochter van lady Sudderley, aan wie ze de geschiedenis van de broche vertellen. De dag daarna gaan Caroline en Jane naar de juwelierswinkel, waar ze het bewijs geleverd krijgen dat de man weleens gestolen goed koopt. Jane en Robin maken samen met Caroline een uitstapje naar Londen. Onderweg zien ze de man uit de juwelierswinkel, meneer Smith.*

Ze rukte de deur open, schoot dwars het perron over en sprong in een open coupé, recht tegenover de wachtkamer. Jane en Robin tuimelden achter haar naar binnen. Gelukkig was het compartiment leeg, zodat hun onstuimige binnenkomst geen opschudding verwekte.

De trein reed weer een paar minuten, toen Robin opmerkte: „Zou meneer Smith ook naar Londen gaan?"

„Waarschijnlijk wel," zei Jane. „Maar op het station in Londen kunnen we hem makkelijk ontwijken. We wachten eenvoudig tot hij het perron heeft verlaten."

Caroline zat in een hoek en tuurde naar buiten. „Ik ben er niet zo zeker van," zei ze tenslotte, „dat we hem moeten ontwijken. Natuurlijk mag hij ons niet zien, maar ik zou graag willen weten waar hij heen gaat. Het moet voor een belangrijke boodschap zijn, want waarom zou hij anders zijn winkel hebben gesloten? Ik vraag me af of het ons niet mogelijk zou zijn hem te volgen. Ik heb er altijd naar verlangd iemand te schaduwen. Nu doet de gelegenheid zich voor en wie weet welke resultaten we daarmee bereiken."

„Ja," verklaarde Jane droog, „het resultaat kan zijn dat hij in de gaten krijgt dat hij wordt gevolgd."

„Dat risico zit erin," gaf Caroline toe, „maar het lijkt me de moeite waard om het te nemen. En ik kan tegelijkertijd een van mijn liefste wensen in vervulling laten gaan."

Robin vond het een reuze-idee, maar Jane kon er geen geestdrift voor opbrengen. Ze was overtuigd dat het onmogelijk was meneer Smith onopgemerkt te schaduwen. Hij zou hen zeker ontdekken en het was juist hun bedoeling dat te voorkomen.

„Luister eens even, Caroline," zei ze op besliste toon. „Ik heb geen bezwaar mee te gaan naar je grootmoeder en je met dát plan te helpen, maar ik denk er niet over meneer Smith te volgen. Als je dat doet, zul je alleen moeten gaan."

Caroline antwoordde niet; ze tuurde weer lang en zwijgend voor zich uit.

Eindelijk zei ze: „Ik loop de trein eens door en waag een oogje aan meneer Smith. Kijken wat hij uitvoert."

Robin keek haar bedenkelijk aan. „Veronderstel dat hij je ziet?" zei hij.

„Dat gebeurt niet," verklaarde Caroline op een toon, die bewees dat ze zich beledigd voelde. „Beschouw me asjeblieft niet als een sufferd."

Ze verliet de coupé en kwam ongeveer vijf minuten later terug met de inlichting dat meneer Smith alleen in een coupé zat, een sigaar rookte en nog bezig was zijn krant te lezen; in het bagagerek boven zijn hoofd lag een grote aktentas.

,,En het ding is plat,'' voegde ze eraan toe. ,,De vraag is nu: als hij teruggaat naar Mayford, zal de tas dan niet meer plat zijn?''

,,Hoe zouden wij dat weten?'' vroeg Robin een beetje verbaasd.

Caroline keek hem aan met een uitdrukking van vriendelijk ongeduld in haar ogen. ,,Dat was een vraag, Robin, die ik mezelf stelde, niet jou. Ik geloof dat de tas *niet* zo plat zal zijn. En *wat* zal er zich in bevinden?''

De trein reed eindelijk door de buitenwijken van Londen en zodra hij Liverpool Street Station binnenrolde, liet Caroline het raampje zakken en stak voorzichtig haar hoofd naar buiten. Ze zag meneer Smith, wiens coupé dichter bij de uitgang was, uitstappen; daarop opende ze het portier en wenkte Jane en Robin haar op het perron te volgen. Er waren niet veel passagiers en als meneer Smith had omgekeken, zou hij hen zeker hebben ontdekt. Maar hij scheen haast te hebben en keek niet om.

Caroline begon vlugger te lopen. ,,Ik wil weten waar hij heen gaat,'' zei ze, ,,en of hij door iemand wordt afgehaald.''

Jane trok, achter de rug van Caroline, een bedenkelijk gezicht tegen Robin, maar haar broer reageerde met een opgewekte glimlach.

Toen zij het einde van het perron hadden bereikt, w[illegible] hun duidelijk dat meneer Smith door niemand werd opgewacht, want zij zagen hem dwars door de hal van het station lopen. Omdat het hier erg druk was, konden zij hem dichter naderen zonder gevaar te lopen te worden opgemerkt. Hij verliet tenslotte het gebouw en ging naar een standplaats van taxi's. Terwijl de kinderen zelf de deur openden, zagen zij hem in de voorste auto stappen.

,,En dat is dan dat,'' mompelde Jane met een gevoel van opluchting.

De taxi, waarin meneer Smith had plaats genomen, reed langzaam weg en een andere nam de opengekomen plaats langs het trottoir in.

,,Kom mee!'' siste Caroline.

Ze rende naar de taxi, rukte het portier open en dook naar binnen. Jane stond een moment stokstijf van ontzetting. Toen greep ze met een kreet van wanhoop de hand van haar broertje en holde met hem achter Caroline aan. Zij klauterden naar binnen en lieten zich op de achterbank vallen. Hun vriendin, voorovergebogen, gaf inmiddels reeds de chauffeur instructies.

,,Volg die taxi vlak vóór ons. En vlug alstublieft; we mogen die wagen niet uit het oog verliezen.''

De verbaasde chauffeur maakte geen aanstalten te voldoen aan het verzoek dat hem zo dringend werd gedaan. Hij keerde zich om naar zijn passagiers en informeerde: ,,Vertel me eens even, wat is er aan de hand, kinderen? Spelen jullie rovertje?''

Zijn stem klonk echter meer geamuseerd dan verstoord en hij keek hen grinnikend aan terwijl hij sprak.

,,Het is geen spel; het is werkelijkheid. En maak u geen zorg over de betaling; ik heb geld,'' zei Caroline vlug. Ze griste een bankbiljet van een pond uit haar handtas en zwaaide het voor zijn ogen heen en weer. ,,Maar gaat u *alstublieft* vlug achter die andere wagen aan, anders raken we hem kwijt.''

De taxichauffeur trok zijn wenkbrauwen met een blik van grappige verbazing omhoog, maar startte de motor en reed weg.

Zij bleven dicht achter de andere taxi en waren in staat het nummer te noteren. Na enige tijd zwenkte de voorste wagen een stille straat in en hun chauffeur minderde snelheid. Caroline boog zich weer naar hem over. ,,Wanneer de auto, die we volgen, ergens stopt,'' zei ze, ,,slaat u dan zo gauw mogelijk een zijstraat in en zet me dicht bij de hoek af.''

De taxi vóór hen stopte tenslotte aan het einde van een nauwe, armoedig uitziende straat, waar enige kleine winkels waren.

Hun eigen chauffeur zwenkte met een scherpe bocht links een zijstraat in en stopte ongeveer twintig meter voorbij de hoek.

,,Is dit een geschikt plekje?'' informeerde hij.

,,Uitstekend,'' antwoordde Caroline. ,,Wilt u hier wachten tot ik terugkom?''

Ze stapte uit en liep terug naar de hoek van de straat, waar ze, verdekt opgesteld achter een hoge stoep, drie of vier minuten bleef staan. Toen bukte ze plotseling, ging een stap achteruit en holde terug naar de taxi.

Ze rende naar de taxi, rukte het portier open en dook naar binnen.

Verdekt opgesteld achter een hoge stoep bleef ze drie, vier minuten staan.

„Hij heeft de wagen laten wachten," lichtte ze de anderen in, terwijl ze instapte en het portier achter zich dichttrok. „En zoëven is hij uit een van de winkels naar buiten gekomen en laat zich verder rijden. Wilt u hem nu weer volgen?"

De chauffeur reed achteruit terug naar de straat waaruit zij waren afgezwenkt. Daar zagen zij, aan het einde ervan, op het kruispunt van een veel bredere straat, de andere taxi juist de hoek om gaan. Terwijl zij het rijtje winkels passeerden, zagen zij een slagerij, een motorenwerkplaats, een fietsenstalling, een drogisterij en een onooglijke, kleine zaak, waar achter het raam een uitstalling van klokken, horloges en juwelen zichtbaar was. Caroline stootte Jane aan en wees er zwijgend naar.

Nadat de brede hoofdstraat was bereikt, viel het niet moeilijk de andere wagen in het oog te houden zonder die te dicht te naderen. Ze hadden weer bijna een kwartier gereden, toen de chauffeur omkeek en zei: „Heb je al eens op de meter gekeken, jongedame? Wordt het geen tijd uit te stappen en per bus verder te gaan? Het lijkt me een dure grap voor je te worden."

„Dat maakt niets uit; dit is een belangrijk onderzoek," verklaarde Caroline, helemaal in haar rol van detective. „Blijft u alstublieft die wagen volgen. Ik zal u waarschuwen wanneer ik het niet langer kan betalen."

„Oké. Zolang je het betalen kunt, heb ik geen bezwaar!"

Meneer Smith maakte ditmaal een flinke tocht; zijn taxi reed dwars door Londen naar de voorstad Chelsea. Daar stopte de wagen in een smalle straat. Hier was geen zijstraat waarin de achtervolgers konden uitwijken en de tweede auto bleef geen andere keus dan door te rijden en de stilstaande taxi te passeren. De drie passagiers, die zo ver mogelijk op hun bank terugweken, zagen meneer Smith op het trottoir staan, juist bezig zijn rit te betalen.

„Stop om de volgende hoek, daar stappen wij ook uit," zei Caroline haastig tot de chauffeur. Ze hield het geld in haar hand geklemd en zodra de taxi stopte en ze op straat stond gaf ze het de man achter het stuur.

„Ik heb niet gezien wat voor winkel het was waar meneer Smith is uitgestapt; ik zat te ver van het raampje," zei Caroline tot de anderen. „Maar ik durf wedden dat het weer een juwelierszaak is. Ik gluur om de hoek, zoals ik daarstraks heb gedaan. Blijven jullie achter me staan; mocht hij toevallig deze kant uit komen, nadat hij de winkel weer heeft verlaten, dan moeten we er als de wind vandoor gaan. Van achteren zal hij ons waarschijnlijk niet herkennen."

Haar wacht op de straathoek was even kort als de vorige; na nauwelijks drie minuten keek ze om naar Robin en Jane en wenkte hen dichterbij te komen.

„We zijn veilig. Hij is naar buiten gekomen en loopt in tegenovergestelde richting," lichtte ze hen in. „We wachten tot hij aan het einde van de straat de hoek om gaat, dan volgen we hem verder."

Het vermoeden van Caroline bleek juist te zijn geweest; bij het passeren van het huis waar meneer Smith een bezoek had gebracht, zagen zij dat hier inderdaad eveneens een niet bepaald voorname zaak in uurwerken en juwelen was gevestigd.

„Wat heb ik jullie gezegd?" merkte Caroline op. „Het verwondert me niets."

Maar bij het bereiken van de straat waarin de man die zij schaduwden was verdwenen, wachtte hen wél een verrassing. Want in plaats van hen een heel eind vóór te zijn, zoals zij hadden verondersteld, stond meneer Smith slechts een paar meter verder bij een bushalte.

X

Gelukkig stond meneer Smith met de rug naar zijn achtervolgers en op hetzelfde moment dat zij de hoek om kwamen en hem zagen, kwam de bus aanrijden en stopte. Hij stapte in en beklom het trapje naar het bovendek *). De aktentas, die hij onder zijn arm hield geklemd, was beduidend dikker dan bij zijn aankomst in Londen.

*) *In Engeland rijden zogenaamde dubbeldekkers — bussen, die uit twee verdiepingen bestaan.*

,,Kom, vlug!" zei Caroline, en zij renden naar de bus.

De conducteur zag hen hollen en wachtte met afbellen tot zij waren ingestapt. Er waren slechts drie passagiers in dit gedeelte van de wagen en zij kozen zitplaatsen zo ver mogelijk van de uitgang verwijderd.

,,Waar gaan we heen?" vroeg Robin fluisterend. ,,Ik bedoel: we moeten kaartjes kopen en we weten niet waar híj heen gaat."

Nog vóór zij die vraag konden verwerken, kwam de conducteur op hen toe.

,,Eh. . . waar is de eindhalte van deze bus?" vroeg Caroline, iets minder zelfverzekerd dan gewoonlijk.

,,Liverpool Street Station."

,,O, dat is prachtig. Dan drie enkele ritten Liverpool Street Station."

De bus liep vol, terwijl hij zijn weg door de drukke straten van Londen vervolgde; zij letten bij elke halte nauwkeurig op iedereen, die van het bovendek naar beneden kwam, maar meneer Smith verscheen niet, en Janes veronderstelling dat hij naar huis ging bleek tenslotte juist te zijn. Meneer Smith bevond zich onder de passagiers, die bij het station de bus verlieten.

,,Hij gaat terug naar Mayford," mompelde Robin.

,,En haastig zelfs," merkte Jane op. Want opeens begon meneer Smith, na een blik op de klok in de gevel van het gebouw te hebben geworpen, hard te lopen.

Zij volgden hem in het station en zagen hem zijn passen nog versnellen toen hij een trein op een van de perrons zag staan, Hij holde erheen, rukte het portier van de dichtstbijzijnde coupé open en stapte in. Enige seconden later kwam de trein in beweging.

,,Ik zou er een lief ding voor overhebben," zei Caroline zacht en nadenkend, ,,als ik te weten kon komen wat hij na zijn aankomst in Mayford gaat doen." Ze keek Jane aan. ,,Denk je dat Derek op het ogenblik thuis is?"

,,Misschien. Ik weet het niet. Waarom?"

,,Hij kan vanuit Tedham Green eerder in Mayford zijn dan deze trein daar arriveert. En hij zou dan meneer Smith kunnen schaduwen om erachter te komen wat hij uitvoert nadat hij terug is. Denk je dat Derek dat voor ons wil doen als ik hem opbel en het hem vraag; of als jij het hem vraagt?"

,,Nee," zei Jane beslist. ,,Derek is erop tegen dat we proberen meneer Smith ergens op te betrappen; dat heeft hij gisteren nog gezegd. Hij is bang dat we ons nog dieper in de narigheden werken en misschien heeft hij gelijk."

Caroline keek enige ogenblikken zwijgend voor zich uit; ze scheen niet verbaasd of kwaad te zijn, maar iets bij zichzelf te overwegen.

,,Ik kan het in elk geval proberen," zei ze tenslotte. ,,Willen jullie hier even op me wachten?"

Ze liep naar een van de telefooncellen op het perron. Ongeveer tien minuten later kwam ze terug. Op haar gezicht lag een triomfantelijke glimlach.

,,Hij doet het," verklaarde ze tot hun verrassing.

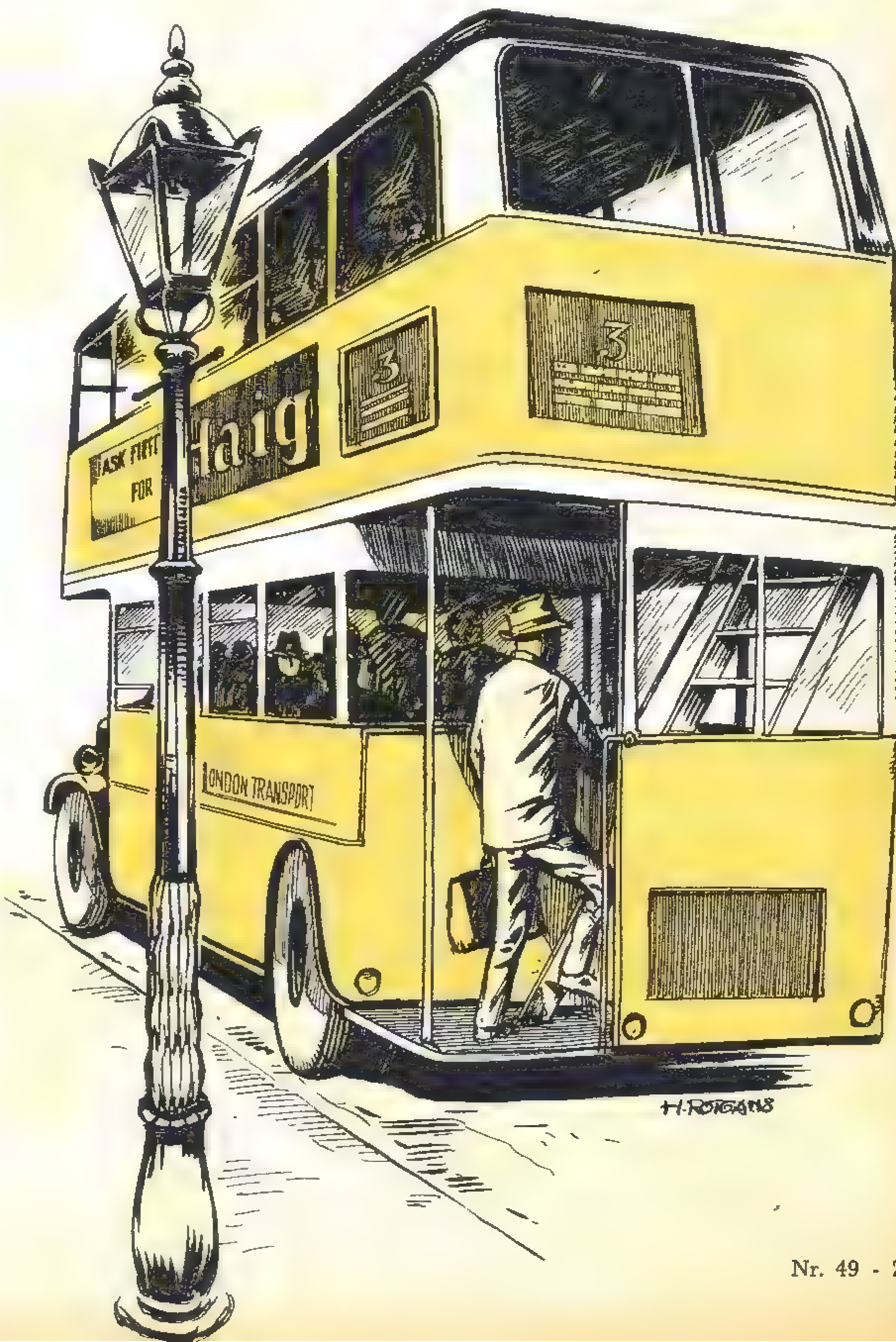
,,Het lijkt me verstandig oma ook meteen maar op te bellen. Want de lunchtijd is al lang voorbij en als ze niet weet dat we komen, heeft ze misschien niets voor ons te eten — en ik ben uitgehongerd. Heeft een van jullie een tweepennystuk voor de telefoon? Ik heb alleen een halve penny!"

Jane bleek het gevraagde geldstuk in haar beurs te hebben; ze gaf het Caroline, die ermee terugging naar de cel.

,,Goed dat ik heb opgebeld," zei ze. ,,Oma is niet thuis. Ze logeert een week bij mijn tante Jennifer in Torquay. Dus dát plan gaat niet door." Ze opende haar tas en haalde haar beurs te voorschijn. ,,Nu moeten we allereerst zorgen iets te eten te krijgen. Willen jullie tweeën aan de kiosk daar wat fruit en chocolade kopen? Dan kijk ik intussen op de dienstregeling hoe laat de volgende trein naar Mayford vertrekt. Als we tijd overhebben, drinken we nog een glas limonade, maar we mogen de trein niet missen."

Ze drukte Robin enig geld in de hand en holde weer weg. Jane en Robin begaven zich naar de kiosk en kochten drie sinaasappelen, een pond bananen en drie chocoladerepen. Zij waren juist klaar met deze aankopen, toen Caroline op een drafje bij hen terugkwam, een beetje buiten adem, maar opgewekt. ,,De volgende trein gaat over drie kwartier," lichtte ze hen in. ,,We gaan dus aan het buffet nog iets drinken. Ik sterf van dorst en rammel van de honger. Speurderswerk is bijzonder bevorderlijk voor de eetlust, vinden jullie ook niet?"

Wordt vervolgd

Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. ZIJ VERDACHTEN EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, VAN ONEERLIJKE PRAKTIJKEN EN VOLGDEN HEM NA AFLOOP VAN DE EERSTE ETAPPE NAAR EEN KASTEEL, WAAR HIJ EEN ONTMOETING HAD MET ENE MENEER EXE. DE VRIENDEN WERDEN ECHTER BETRAPT EN OPGESLOTEN.

DIE NACHT WAREN TED EN TOM KOORTSACHTIG IN DE WEER.

WE MOETEN OPSCHIETEN! OVER EEN PAAR UUR VERTREKT HET SCHIP NAAR AFRIKA! ALS WE HET MISSEN, ZIJN WE UITGESCHAKELD!

TENSLOTTE...

EINDELIJK! TWEE SPIJLEN ZIJN LOS! NU KUNNEN WE ERUIT!

TED WRONG ZICH ERDOOR.

ER IS HIER EEN SMALLE RICHEL. MISSCHIEN KUNNEN WE HIERLANGS NAAR BENEDEN KOMEN!

HET IS RISKANT, MAAR WE HEBBEN GEEN KEUS! KOM MEE!

VOORZICHTIG ZOCHTEN DE VRIENDEN ZICH EEN WEG OVER DE RICHEL.

NIET NAAR BENEDEN KIJKEN, TOM!

EINDELIJK, NA LANG ZWOEGEN...

TOE MAAR, TOM, NOG EEN PAAR CENTIMETER!

IK ZAL BLIJ ZIJN ALS IK BENEDEN BEN!

EVEN LATER WAREN ZE BENEDEN EN RENDEN ZO HARD ZE KONDEN NAAR HUN WAGEN.

LIEVE HELP, WE HEBBEN NOG MAAR VEERTIG MINUTEN OM DE METEOOR TE HALEN EN NAAR DE HAVEN TE RIJDEN!

VOLGENS MIJ HALEN WE HET NOOIT!

IN RAZENDE VAART REED TED TERUG NAAR DESJARDINS.

NU HEBBEN WE NOG MAAR DERTIG MINUTEN!

TOEN TED EN TOM DE GARAGE BINNENKWAMEN WAREN DE ANDERE WAGENS AL WEG.

TED, WAAR HEB JE GEZETEN? IEDEREEN IS AL WEG!

OVER EEN HALF UUR VERTREKT DE BOOT! JULLIE HALEN HET NIET MEER!

WE MÓETEN HET HALEN! IN EEN HALF UUR KUN JE NOG HEEL WAT DOEN!

EN DAAR STORMDE DE METEOOR WEG.

NU GA IK ALLES OP ALLES ZETTEN!

IN DE HAVEN WAREN DE WAGENS AL BIJNA INGESCHEEPT. ENKELE RENNERS VROEGEN ZICH AF WAAR TED BLEEF.

WAT ZOU ER MET TED EN TOM GEBEURD ZIJN?

IK WEET HET NIET, MAAR IK DENK DAT ZE NIET MEEGAAN NAAR AFRIKA!

BURT MALDON GING SAMEN MET ZIJN MONTEUR TRENCH AAN BOORD EN HIJ ZEI:

VAN RAWLEY HEBBEN WE NIETS MEER TE VREZEN! DIE IS VOORGOED UITGESCHAKELD!

INTUSSEN REED TED IN DE RICHTING VAN DE HAVEN.

NOG VIJF MINUTEN! WE HÉBBEN NOG EEN KANS!

TOEN GING ER VLAK VOOR DE WAGEN EEN SLAGBOOM NAAR BENEDEN...

TOM GAF EEN SCHREEUW...

TED, KIJK UIT! **STOP!**

MAAR HET WAS TE LAAT... DE METEOOR REED DOOR!

HEB JE OOIT ZULKE WAAGHALZEN GEZIEN! ZE ZULLEN VERPLETTERD WORDEN!

De ene dienst is de andere waard...

VERVOLG VAN BLZ. 18

en de nog resterende voedselvoorraad!

Bleek van schrik staarde George enige ogenblikken naar de plaats, waar hij de gevangene had achtergelaten, zocht toen naar sporen en vond de handboeien. Zij waren nog gesloten! Dit verbijsterde hem even, tot het hem duidelijk werd dat Stover op de een of andere wijze erin was geslaagd zijn tengere, lenige handen uit de ijzeren ringen te wringen. George wist dat dit kunstje aan inboorlingen soms lukte, maar hij had niet verwacht dat Stover, een blanke, ertoe in staat zou zijn.

Het was George maar al te duidelijk dat het onmogelijk was om te voet, zonder voedsel Jim Stover op te sporen. De bandiet beschikte over twee paarden! „Er zit niets anders voor me op dan naar Killamundra te gaan en daar mijn stommiteit te rapporteren," mompelde hij tenslotte halfluid.

Vermoeid, hongerig en moedeloos bereikte George juist bij het invallen van de duisternis het stadje en bracht verslag uit van de rampzalige gebeurtenis aan sergeant Tolley, die commandant was van de politiepost in Killamundra.

„Wat!?" tierde de woedende sergeant. „Je hebt hem laten *ontsnappen*? Na alle moeite en ellende en inspanning, die we hebben doorstaan bij onze pogingen om een lid van de bende op te sporen! Na de honderden mijlen, die luitenant Malloy door de wildernis heeft afgelegd om Stover te grijpen! Alles voor niets geweest. Jij, stumperd, jij laat hem ontsnappen!"

De sergeant zweeg even om adem te halen. „Weet je wat jij moet doen, sukkel?" vervolgde hij. „Ontslag nemen! Mislukkelingen kunnen we in het korps niet gebruiken."

George Brown trok mismoedig zijn schouders op. „Dat heb ik zelf ook gedacht," verklaarde hij somber. „Ik ben, geloof ik, niet geschikt voor de politiedienst. Mijn besluit staat dan ook vast. Ik neem ontslag. . . nu meteen. Wilt u het mondeling aannemen, of moet ik het schriftelijk bij u indienen?"

De woede van de sergeant was inmiddels enigszins gezakt en hij maakte een afwijzend gebaar. „Klets niet als een halve gare," zei hij. „Ik ben trouwens niet bevoegd om je te ontslaan. Bovendien, ik meende het niet zo erg. Blijf jij maar rustig in het korps, kerel. Na verloop van tijd raakt dit geval wel in het vergeetboek. Op het moment moeten we zorgen dat we Jim Stover weer in onze macht krijgen."

De sergeant bracht het volgende uur door met telefoneren. Hij belde de verspreid liggende schapenfarms op en waarschuwde alle politieposten en spoorwegstations in dat gedeelte van Queensland. Daarna trof hij maatregelen voor het uitzenden van patrouilles, die opdracht kregen de bossen af te zoeken.

George zelf zadelde de volgende ochtend bij het aanbreken van de dag een paard; hij voorzag zich van voldoende voedselvoorraad voor enige dagen en reed alleen weg om te trachten de vluchteling op te sporen. Hij begaf zich allereerst naar de plek waar de boef was ontsnapt en zodra hij daar was stapte hij af om naar sporen te zoeken.

Maar het had in geen weken geregend; de grond was keihard en het schaarse gras dat er groeide lag plat en was zo droog als hooi. Geen gunstige omstandigheden dus voor het vinden van sporen en George kon dan ook, ondanks ijverig speuren, geen enkele aanwijzing vinden.

Plotseling hoorde hij een ritselend geluid en toen hij opkeek, stond Willie Moo voor hem. „Hallo," groette George. „Hoe is het met je vrouw?"

„Zij heel goed nou," antwoordde de inboorling. „Pols niet dik meer. . . zij geen koorts. . . zij weer lachen." Hij zweeg een ogenblik en keek de politieman scherp aan. „Ik begrijpen wat u zoeken. U zoeken blanke man. . . blanke gevangene?"

George knikte bevestigend. „Ja," zei hij. „De boef is ontsnapt."

Willie Moo wendde zich van hem af, liep gebukt in steeds wijder kringen over de grond en zei dan opeens: „Blanke gevangene deze richting gegaan." Hij wees naar een plekje, waar een steen enigszins uit de bodem was losgewoeld. George moest op zijn knieën gaan liggen en nauwkeurig kijken vóór hij zag dat de steen inderdaad iets was verplaatst. Het maakte hem overigens niets wijzer. Maar de inboorling leek als in een open boek te lezen. Steeds naar de grond turend liep hij het bos in en volgde een spoor waarvan George Brown niets zag. De politieman had weleens gehoord van de geheimzinnige krachten waarover sommige inboorlingen beschikten, maar dit was de eerste keer dat hij zo'n spoorzoeker in actie zag.

Willie Moo deed denken aan een bloedhond en het was duidelijk dat niets anders meer voor hem bestond dan het spoor van Stover en dat hij dit zou volgen tot hij de struikrover had gevonden. Zelfs toen George er bij Willie op aandrong een tijdje te rusten, weigerde hij en stond erop verder te gaan. Het enige dat hij zo nu en dan gebruikte was een slok water.

Het landschap veranderde geleidelijk van karakter; de natuur werd woester en onherbergzamer en George was dankbaar dat hij te paard zat. Hij had een

Zij konden de mannen die rond het vuur zaten duidelijk zien.

sterk gestel en was grondig getraind als woudloper, maar hij wist zeker dat hij niet in staat zou zijn geweest de inboorling te voet te blijven volgen.

Toen de avond viel en de duisternis het onmogelijk maakte de achtervolging voort te zetten, hadden zij de eerste hellingen van de Cullindaheuvels bereikt. Hier sloegen zij hun kamp op en George deelde zijn voedsel met Willie, die ook nu nog maar weinig at. De politieman stelde voor om de beurt te waken, maar de inboorling zei dat dit niet nodig was. „Wij beiden slapen, ik wakker worden als muis over grond loopt," zei hij. En George had zijn zwarte vriend die dag voldoende leren kennen om er zeker van te zijn dat hij daarmee niet overdreef.

Hun nachtrust werd niet gestoord en zodra de zon de volgende ochtend boven de kim verscheen, gingen zij verder.

Bij het aanbreken van de dag verlieten zij het kamp met de gevangenen.

Weer verbaasde George zich over het uithoudingsvermogen van de inboorling.. Hij leek absoluut onvermoeibaar en zijn aandacht verslapte geen moment. Slechts af en toe meende de jonge politieman een flauw spoor te onderscheiden, maar Willie, met voorovergebogen schouders en hoofd, aarzelde geen seconde. Zijn lange, magere, maar gespierde benen liepen mijl na mijl. . . mijl na mijl. . .

Tegen het einde van de middag waren zij diep in de heuvels doorgedrongen, een gebied waar blanken zelden kwamen. Toen, juist toen de schemering het daglicht verdreef, bleef Willie opeens staan, snoof een paar keer diep en zei: „Ik rook ruiken. Daar kamp van blanke mannen. Wij hen straks zien." George moest zichzelf bekennen dat hij niets rook, maar hij vertrouwde Willie volkomen. De zintuigen van de inboorling waren nu eenmaal beter ontwikkeld dan de zijne. . . dát was hem overduidelijk gebleken. Het terrein werd nu nog moeilijker begaanbaar, zodat George zijn paard achterliet en te voet de zwarte spoorzoeker verder volgde. Dit was geen makkelijke opgave, daar de schemering inmiddels in duisternis was overgegaan en hij de gestalte van Willie slechts vaag kon onderscheiden en moeite had hem bij te houden. En na enige tijd rook ook George opeens rook, geur van brandend gomhout.

Zij slopen nog ongeveer een kwartier in dezelfde richting en toen boog Willie Moo scherp naar rechts, waar een soort pad tussen twee rijen hoge rotsblokken door liep. En aan het einde daarvan, voorbij een bocht, zagen zij, ruim honderd meter verder op een kleine, open ruimte, omringd door struikgewas, de glans van een kampvuur! Willie en George drukten zich zo dicht mogelijk tegen de rots en bleven staan. De politieman luisterde gespannen. Hij hoorde het geluid van mannenstemmen en uit het struikgewas voorbij het vuur klonk het hinniken van paarden.

Een zucht ontsnapte George en hij bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn zwarte vriend. „Dat moet de schuilplaats zijn van Murchison en zijn bende," fluisterde hij. „Daar hebben we maanden naar gezocht. Het spoor van Jim Stover heeft ons erheen gebracht."

Na enige ogenblikken kroop Willie langzaam en behoedzaam vooruit en George volgde hem. Zij maakten geen enkel geluid en slaagden erin zo dicht te naderen, dat zij de mannen die rond het vuur zaten, duidelijk konden zien. Boeven met gemene gezichten, die stellig voor geen enkele misdaad terugdeinsden.

George herkende Jim Stover; hij was in gesprek met een grote gebaarde kerel, kennelijk Joe Murchison, de aanvoerder van de bende. De politieman kon niet verstaan wat zij samen bespraken en het interesseerde hem trouwens ook niet. Hij vroeg zich af wat hem thans te doen stond, maar het was Willie, die hem tenslotte een plan aan de hand deed. „Wij hier wachten," fluisterde de inboorling. „Tot zij slapen. Dan wij boeven vangen."

Het geduld van George en Willie werd lang op de proef gesteld, want de bandieten bleven tot middernacht rond het vuur zitten. Maar eindelijk verklaarde Murchison dat hij ging slapen. Hij legde zijn geweer naast zich, rolde zich in een deken en trok een zadel als kussen onder zijn hoofd. De anderen volgden zijn voorbeeld, behalve één van hen, die door de bendeleider werd aangewezen om de wacht te houden.

Hij ging met de rug tegen een boom zitten, zijn vuurwapen tussen de knieën geklemd. Een luid snurken bewees al spoedig dat de boeven vast sliepen.

Nu leek George Brown de gelegenheid gunstig om zijn plan uit te voeren. Langzaam en geruisloos kroop hij langs de rand van het struikgewas, tot hij zich achter de schildwacht bevond. Toen trok hij vlug zijn zware dienstrevolver, richtte zich bliksemsnel op en diende de kerel met de kolf een harde slag op zijn schedel toe. De bandiet viel zonder een kik te geven op de grond, maar het geluid van zijn val wekte Murchison. Hij sloeg zijn deken terug, schoot in zittende houding en riep: „Wat is er, Jack?"

George ging een paar stappen terug en riep: „Handen omhoog! Wie zich verzet, krijgt een kogel! Opstaan! Allemaal!"

De geschrokken struikrovers krabbelden overeind, maar Murchison was niet het type dat zich zonder tegenstand te bieden overgeeft. Terwijl hij opstond, greep hij zijn geweer, maar meteen knalde het schot van George. Murchison stootte een rauwe kreet van pijn uit en viel met een bloedende hand op de grond.

De anderen hadden nu geen zin meer zich te verzetten en George had geen moeite met hen. Hij hield zijn wapen gereed, maar hoefde het niet meer te gebruiken gedurende de tijd, die Willie Moo nodig had om de geweren te verzamelen en de bandieten te boeien. Bij het aanbreken van de dag verlieten zij het kamp met de gevangenen, zeven in totaal.

„De eer van dit succes komt mij niet toe, meneer," zei George Brown enige dagen later tot majoor Killard, de commandant van de politie in dat district. „Willie Moo is de man die we dankbaar moeten zijn."

De majoor grinnikte. „Best mogelijk, jongeman," zei hij. „Maar als jij niet met Willie was meegegaan om zijn vrouw van de dood te redden, zou Jim Stover niet zijn ontsnapt. En wij zouden nog steeds speuren naar Murchison en zijn bandietentroep. De inboorling krijgt zijn beloning. En jij wordt bevorderd tot sergeant. Je kunt erop rekenen dat de benoeming over twee maanden afkomt."

Onraad in Ternmoor

GEEN WONDER DAT LINDA ROVAN VERBAASD WAS. JOHN FARLEY, DE MISDADIGER, WIENS FOTO IN DE KRANT STOND AFGEDRUKT, LEEK SPREKEND OP SHEILA FAIRFAX, HET MEISJE DAT OP HET „HEIDEHUIS" — EEN VILLA EVEN BUITEN TERNMOOR — WAS KOMEN LOGEREN.

NA EEN TIJDJE DOEMDE DE VILLA UIT DE MIST OP.
BAH, WAT EEN NAARGEESTIG HUIS! IK DENK DAT SHEILA ER ZICH NIET THUISVOELT EN DAT ZE DAAROM ZO KWAAD WAS!

OP LINDA'S BELLEN GING DE DEUR OPEN...
HEE, DAT IS DE MAN DIE VANMORGEN BIJ SHEILA WAS!

ALSTUBLIEFT EN KAN IK JUFFROUW FAIRFAX SPREKEN?
JUFFROUW FAIRFAX IS NIET TE SPREKEN! GOEIENDAG!

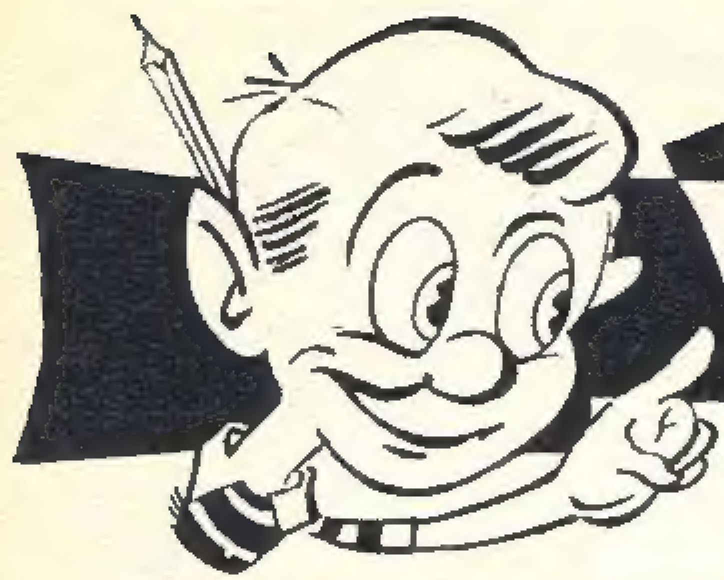

IN EEN KAMER VLAKBIJ...
EN JE HOEFT NIET MEER NAAR HAAR TE VRAGEN!
DE SUFFERD! ALS DAT KIND IN HET DORP VERTELT WAT HIJ GEZEGD HEEFT, LEKT ALLES UIT! GA NAAR DE DEUR, SHEILA!

KOM, LOEK, DAN GAAN WE MAAR WEER!
LINDA! WACHT EVEN!

NEEM ME NIET KWALIJK DAT IK VANMORGEN ZO ONBELEEFD TEGEN JE WAS!
O, HET GEEFT NIET!

TOEN FLUISTERDE SHEILA:
IK MOET JE SPREKEN, LINDA! IK HEB JE HULP NODIG! KUN JE VANAVOND OM TIEN UUR HIER KOMEN?
NOU... EH... GOED!

TERWIJL LINDA WEGREED, DACHT ZE:
IK BEN MAL DAT IK JA GEZEGD HEB, MAAR SHEILA LEEK ECHT **RADELOOS** TE ZIJN...

WIE PUZZELT ER MEE?

Ladderraadsel

Op de sporten van deze ladder ga je de hieronder gevraagde woorden invullen. Dat is niet zo gemakkelijk, maar je hebt wel een beetje houvast, want, als je klaar bent, moeten op de bomen van boven naar beneden gelezen twee jongensnamen komen te staan.

1. Uitroep om de aandacht te trekken
2. Voedsel
3. Gevaar, gebrek
4. Prijzig, niet goedkoop
5. Bekende berg in Zwitserland
6. Denkbeeld, gedachte
7. Zuivelprodukt in vaste vorm

1				
2				
3				
4	D	U	U	R
5	R	O	S	A
6	I	D	E	E
7	K	A	A	S

A-puzzel

1	R	A	D	I	O
2	A	P	P	E	L
3			A	A	
4	F	R	A	N	S
5	A	M	S		
6			A		

A-puzzel, ingezonden door Hennie v. d. Hoogen (11 jaar) in Siebengewald:

1 Omroep
2 Vrucht
3 Gek
4 Taal
5 Nederlandse provinciehoofdstad
6 Meisjesnaam

Oplossing wereldquiz

1 Een nijlpaard; 2 Orchidee; 3 Stan Laurel en Oliver Hardy; 4 Paaseiland; 5 Het paard heeft de staart van een ezel; 6 a. Schotland; b. Doedelzak; 7 Sabena; 8 Parijs; 9 Maanvis; 10 Citroën DS-19; 11 Friesland; 12 Champagne; 13 Kameleon.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Oplossing van de kruiswoordpuzzel van Simon Kramer in Franeker:

L	O	R	E	N		K	A	T		N
E	V	E	N		N		H	E	E	L
P	E	N		G	E	Z	O	N	D	
E	N	T	R	E	E		R	U	E	S
L		E	E	R		I	N	E		T
	O		K	E	L	K			M	I
O	N	S		E	E		K	N	I	E
O	S		A	D	E	L		I	E	R
G		H	D		D	I	N	E	R	
S	N	O	E	K		S	E	T		N
T	E	E	N		A	T	E		O	P

Oplossing Sterpuzzel

1 STIER
2 TIJGER
3 ADDER
4 METER
5 PEPER
6 PIJLER
7 ORDER
8 TELER

De naam van het gerecht is:
STAMPPOT

Oplossing Vlechtmatje

	K		P		L	
K	O	L	O	N	E	L
	L		L		D	
P	O	L	I	T	I	E
	N		T		G	
L	E	D	I	G	E	N
	L		E		N	

Ziekenlijstje

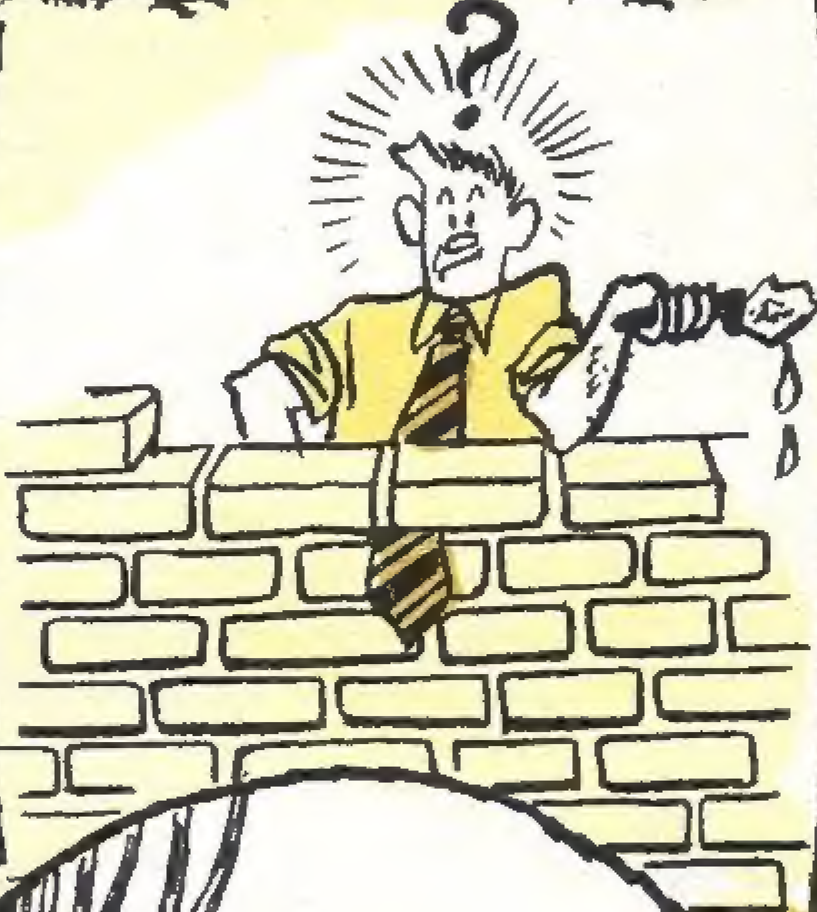
Sjaak Quist, ziekenhuis Sint Johanna in Goes, is geopereerd aan zijn been. Hij zou graag wat post ontvangen. Sjaaks hobby: het verzamelen van ansichtkaarten en foto's van dieren.

Hans Buissink, sanatorium Beatrixoord, afdeling C 12, Haren (Gron.), ligt al sinds januari van dit jaar op bed. Hij spaart foto's van Cliff Richard, Paul Anka en Connie Francis. Hans is vijftien jaar.

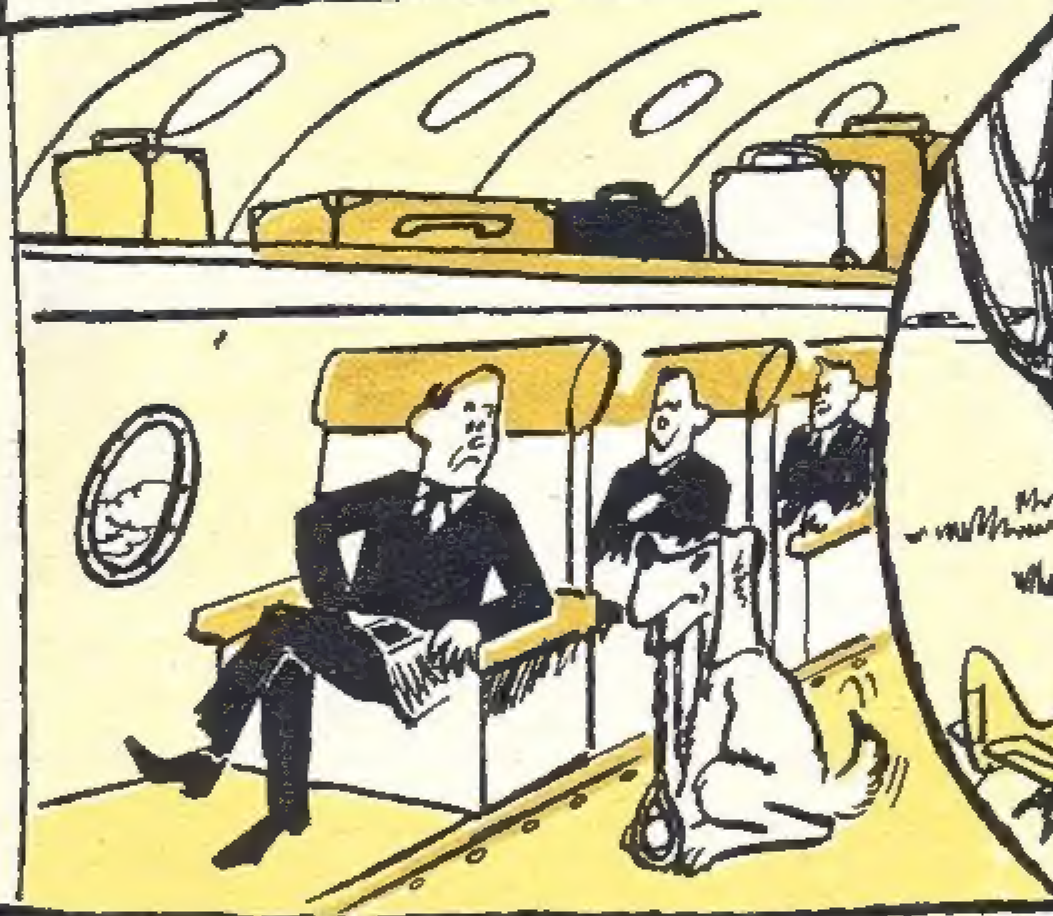
MALLE GEVALLEN

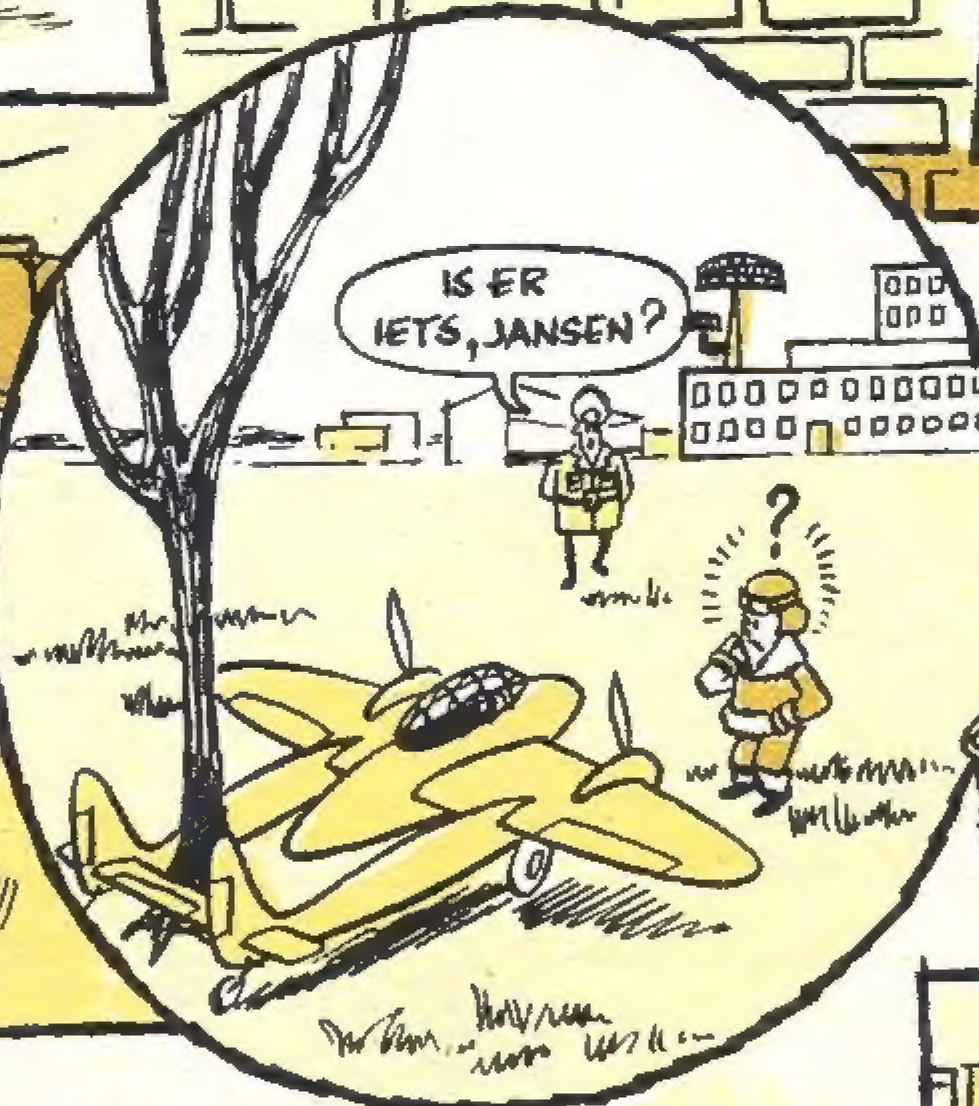

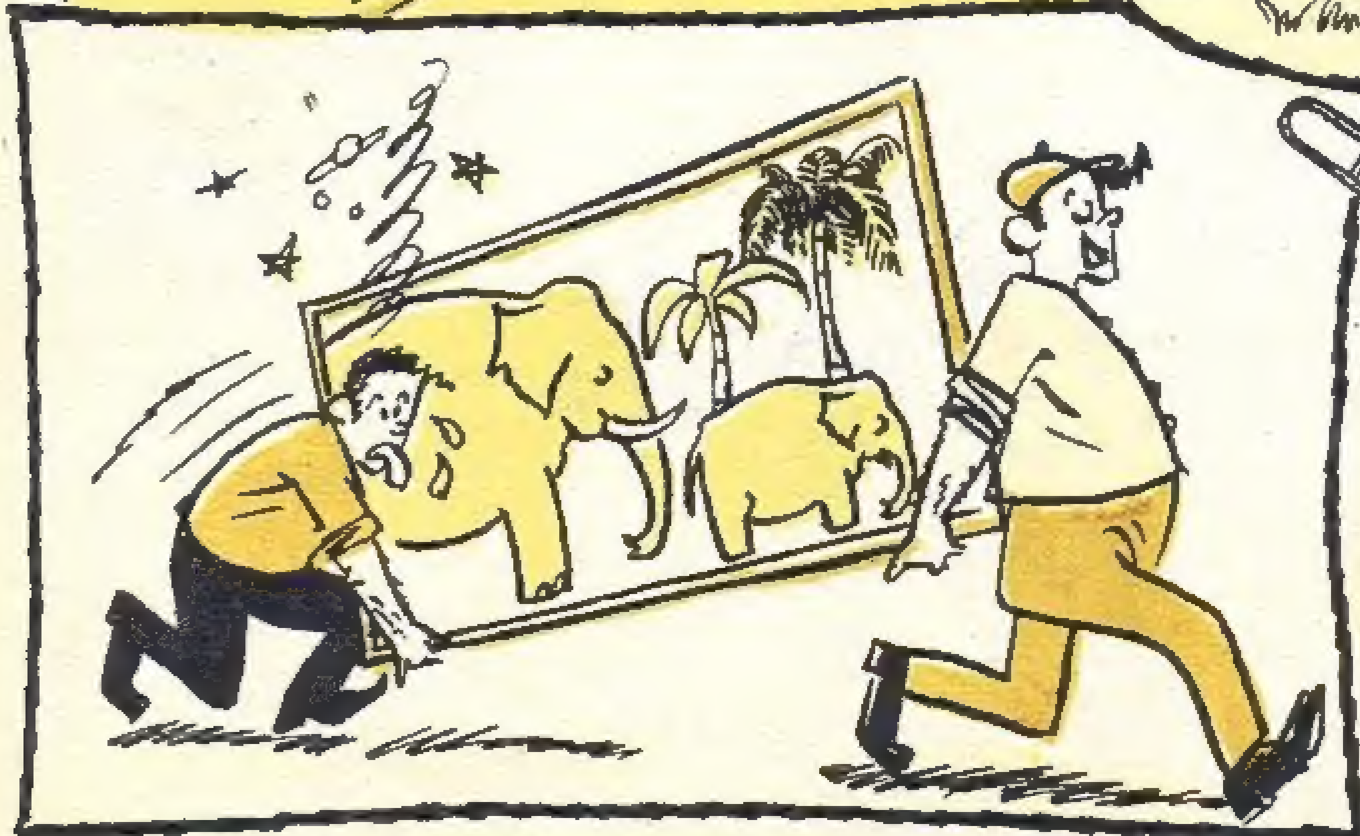

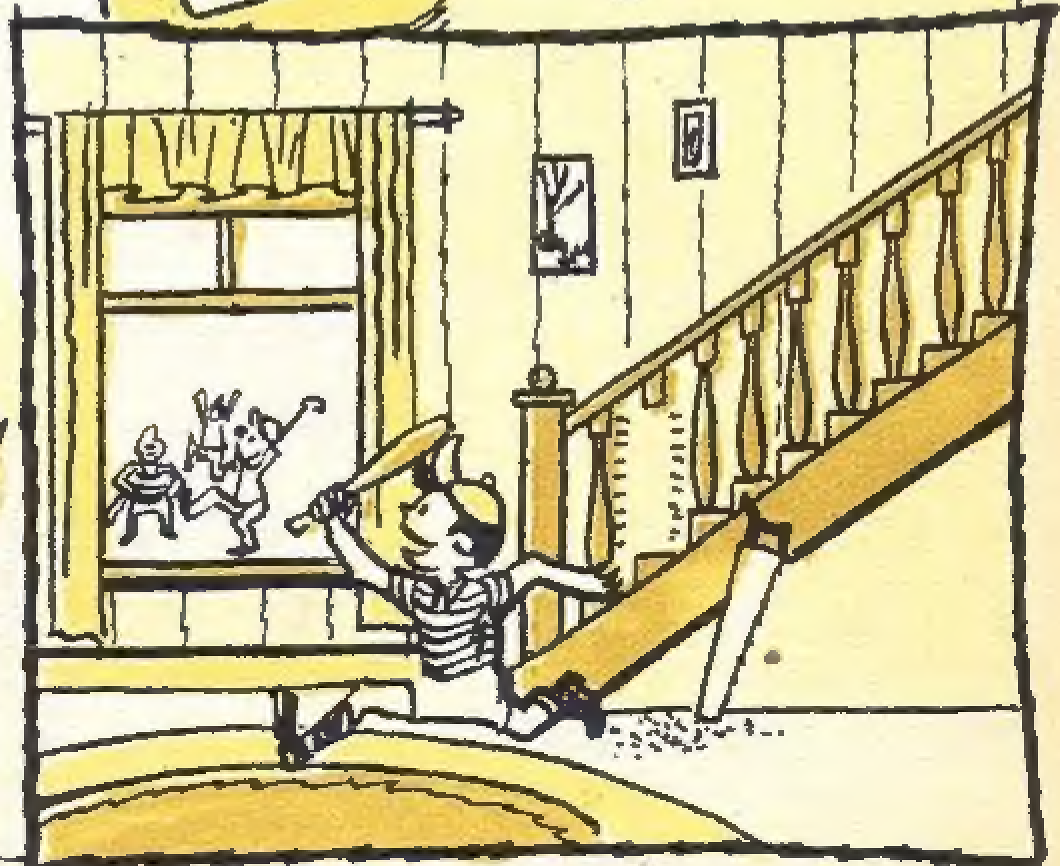

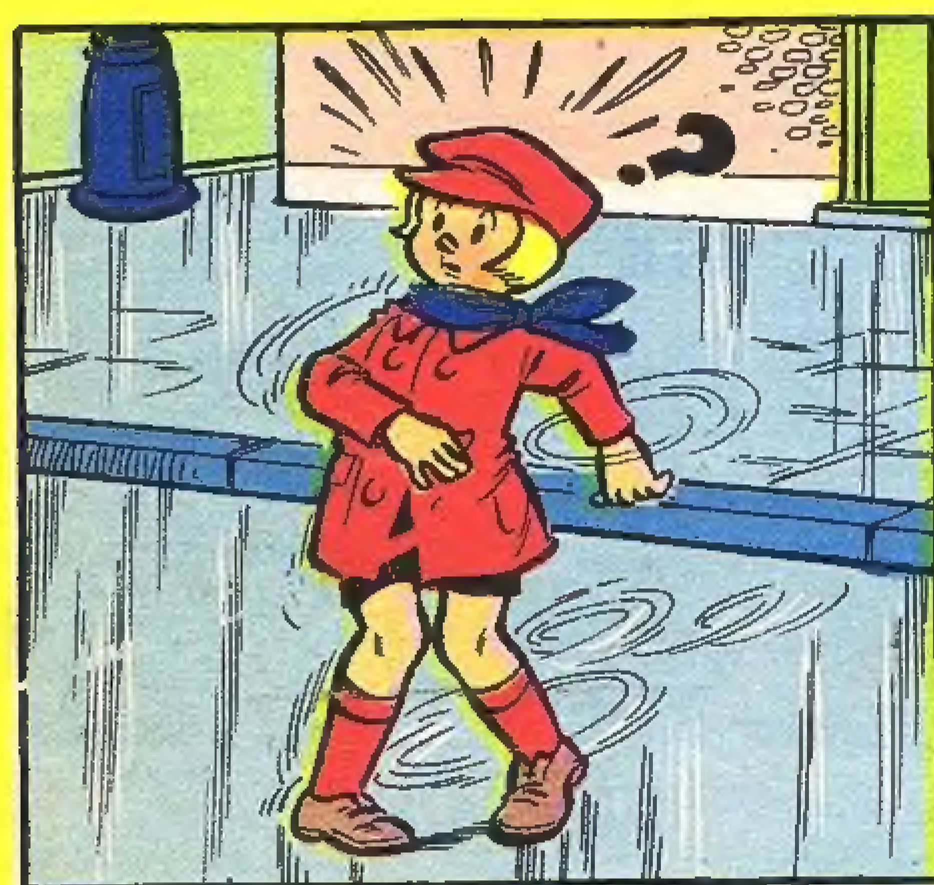

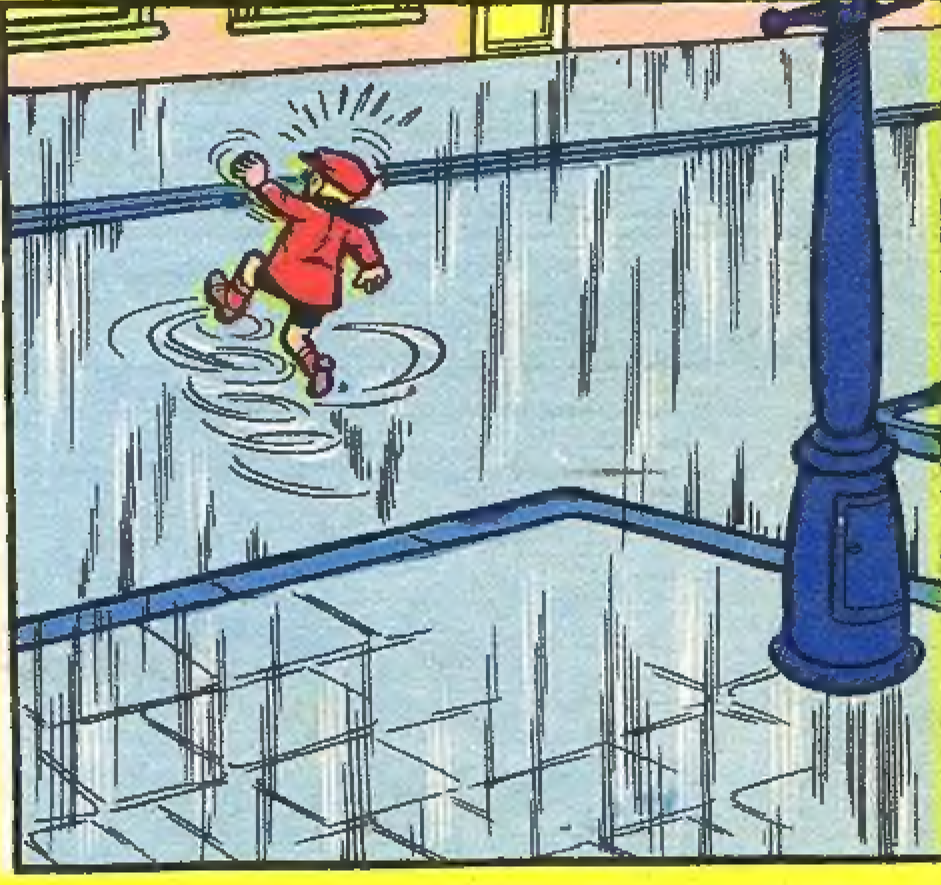

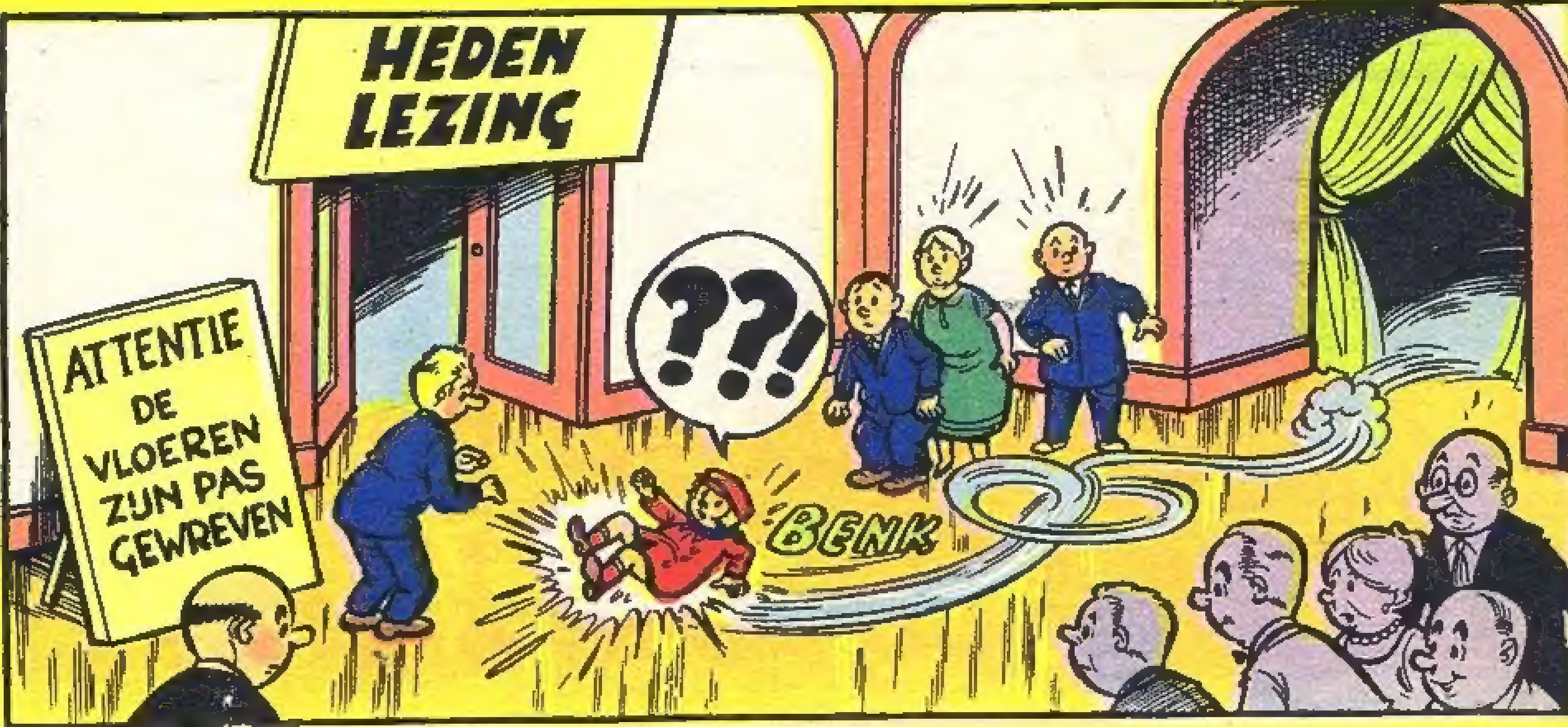

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.